

折言不为意

ชาตินี้
ไม่ขอเป็น
โอรส!

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

นางโกลว้อยวย 长沟落月 เทียน
คู่ผิงฮวา แผล
พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

มาทว่าร์

誓不为奴

ชาตินี้ไม่ขอเป็นอีก!

ฉบับโดยอ้ออ้อ 长沟落月情
ผู้แปล อ้ออ้อ
พิมพ์ครั้งที่ 1

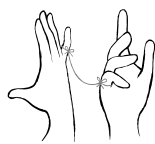
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

www.jamsai.com

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

อ่านเล่ม 1 จบแล้วปรากฏการหลักในใจ 'เจียนเหยียน' ยังแน่นอนหา อยู่เลยใช้ใหม่คะ ตรงกันข้ามกับ 'สวีจิ้งเซวียน' ที่พอรู้ใจตัวเองแล้วก็พุ่งชน ขยับมาวนเวียนให้นางเอกของเราเห็นหน้าบ่อยๆ

สำหรับเจียนเหยียนที่เพิ่งย้ายเข้ามาพักในจวนสกุลสวีได้ไม่นาน ยามอยู่เบื้องหน้าผู้อื่นนางต้องวางสีหน้าเรียบเฉย เข้ากับผู้อื่นง่าย มารดา ว่าอย่างไรก็ตอบรับเสียทุกคำ กระทั่งเรื่องที่จะให้นางเตรียมพร้อมที่จะ ไปเป็นอนุของผู้อื่น นางก็ต้องแสร้งทำเป็นไม่เห็นเจตนาเหล่านั้น ทั้งที่ในใจนาง ไม่ได้ยอมลงให้ใครง่าย

และความสนใจที่สวีจิ้งเซวียนมีให้ก็ได้กลายเป็นปัญหาใหญ่ของ เจียนเหยียนเข้าจนได้ เมื่อสวีจิ้งเซวียน ญาติผู้หนึ่งของสวีจิ้งเซวียน หมายมาดในตัวเขา ถึงกับหาเรื่องใส่ความ ทำลายชื่อเสียงของนางให้ มัวหมองไม่เพียงเท่านั้น ยังมีท่าทีทะนงตนของสวีจิ้งเซวียนที่ไม่ว่าอย่างไร ก็ต้องแตงนางให้ได้ รวมถึงความคิดล้าหลังที่ว่าแค่ตำแหน่งอนุก็ถือเป็นเกียรติ สำหรับนางแล้ว เช่นนี้ออกจะน่าปวดหัวเกินไปหรือไม่!

เมื่อบุรุษหนุ่มยุคโบราณขนานแท้ต้องมาเอาชนะใจหญิงสาวที่มี จิตวิญญาณเป็นคนยุคปัจจุบัน เรื่องราวจะดำเนินต่อไปเช่นไร เชิญพลิก หน้าต่อไปได้เลยคะ

ดัวยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

“ข้า...ข้าออกมาดูว่าท่านกลับมาแล้วหรือไม่” จากนั้นนางก็อยาก
จะตบตนเองให้ตายนัก ประโยคนี้มีความกำกวมยิ่งยวด ชวนให้คนคิดไป
ไกลได้ง่ายดายนัก ดังนั้นนางจึงรีบเอ่ยเสริมไปด้วยท่าทางที่ยิ่งพยายาม
ปกปิดยิ่งเด่นชัดอีกครั้ง “ข้าแค่ร้อนใจอยากรู้เรื่องเสียหิวผู้นั้น จัดการ
เรียบร้อยแล้วหรือไม่ นาง...นางคงไม่ได้หาว่าข้าเคยลงโทษนางอีกกระมัง”

แสงสว่างส่องผ่านต้นไม้ลงมา เสียงลมอ่อนโยน นกน้อยกระซิบ
กระซาบ ชั่วพริบตาที่นั้นจิตใจสวิตใจจึงเซวียนพลันเบิกบาน เขาเป็นฝ่ายตัด
ประโยคหลังที่เจียนเหยียนหวาดงูเติมขาเพิ่มเข้ามาด้วยตนเอง ถือเสียว่า
ตนเองได้ยื่นแค่ประโยคแรกประโยคนั้น จากนั้นก็ยิ้มอย่างอารมณ์ดียิ่ง

เดิมเขาก็รูปโฉมหล่อเหลาเหมือนคนในภาพวาดอยู่แล้ว ยามนี้บน
ใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มยิ่งดูสะอาดตามากกว่าเดิม

•

แนะนำตัวละคร

- * เจียนเหยียน บุตรสาวตระกูลพ่อค้า วิญญาณมาจากต่างยุคสมัย ถูกเลี้ยงดูมาเช่น 'ม้าจอมแห่งหยางโจว' เป็นคนฉลาดทันคน
- * สวีจิ้งเซวียน คุณชายใหญ่สกุลสวี สอบผ่านเป็นจ้าวหยวน ตั้งแต่อายุน้อย มีนิสัยสุขุมนิ่งขรึม เจ้าเล่ห์มากแผนการ กับสิ่งที่ปรารถนาเขาก็จะหาทางให้ได้ครอบครอง
- * สวีเมี่ยวจิ้น คุณหนูสี่สกุลสวี น้องสาวแท้ๆ ของสวีจิ้งเซวียน ไม่ชอบคนประจบเอาใจเพื่อหวังผล เป็นคนพูดน้อย
- * ไปเว่ย สาวใช้คนสนิทของเจียนเหยียน เป็นคนที่ไว้วางใจได้ ซื่อสัตย์ภักดีกับนาย
- * เสินซั่ว เจ้าบ้านสกุลเสิน คหบดีที่มีกิจการมากมายในมือมากความสามารถ ต้องตาเจียนเหยียน
- * โจวอิงอิง หลานสาวของราชเลขาธิการโจวหยวนเจิ้ง เป็นคุณหนูผู้สูงศักดิ์ มีชื่อเสียงในเมืองหลวง

26

ฉินซื่อยิ้มเอ่ย "ท่านแม่ไม่ควรจะถามเช่นนี้ หญิงสาวที่มีความสัมพันธ์คลุมเครือกับบุรุษเช่นนั้น นอกจากจะจับได้คาตา ต่อให้ท่านถามนางต่อไปเยี่ยงไรนางก็ไม่มีทางยอมรับอยู่ดี มีแต่จะทำตัวไร้ข้างอาย ข้าว่าเรื่องนี้ท่านแม่ไม่ต้องถามคุณหนูลูกพี่ลูกน้องหรือกเจ้าคะ ถามแค่สาวใช้ของนางก็พอ"

ไม่ว่าอย่างไรชิงแก่ก็เผ็ดกว่า* ในด้านคำพูดฉู่จิ้งเซี่ยยนจะเอาชนะฉินซื่อได้อย่างไร ชั่ววูบหนึ่งนางหงุดหงิดจนพูดโพล่งออกไปโดยไม่ทันคิด "ฮูหยินใหญ่ เหตุใดท่านถึงปรักปรำข้าเช่นนี้"

"ข้าปรักปรำเจ้า?" ฉินซื่อหัวเราะเสียงเย็น "ตอนนี้สาวใช้กับบ่าวหญิงอาวุโสทุกคนในจวนสกุลสวีต่างปรักปรำเจ้าอย่างนั้นหรือ"

ฉู่ซื่อเห็นว่ไม่ใช่เรื่อง หากปล่อยให้พวกนางสองคนพูดต่อไปอาจ

* ชิงแก่เผ็ดกว่า เป็นประโยคเปรียบเปรย หมายถึงคนที่มีการกระทำมากกว่า จัดการเรื่องราวได้ชำนาญกว่า

ทะเลาะกันขึ้นมาก็เป็นได้ ดังนั้นนางจึงตีหน้าเคร่งขรึมมวดอกออกไป "ทะเลาะกันเช่นนี้ใช้ได้เสียที่ใดกัน! พาสาวใช้ทุกคนในเรือนถึงหลิเข้ามาสอบถามทีละคน ไม่ว่าจะอย่างไรดำก็ไม่อาจกลายเป็นขาว ขาวก็ไม่อาจกลายเป็นดำ ผู้ใดยังจะปรักปรำเจ้าได้อีก!"

อู๋จิ้งเซวียนรู้สึกโล่งอกขึ้นมา คิดว่าขอแค่ประเดี๋ยวอู๋ซื่อถามให้ละเอียด ย่อมต้องได้คำตอบว่า 'คุณหนูลูกพี่ลูกน้อง' ผู้ นั่นคือเจียนเหยียนมิใช่ นาง แต่นางก็ยังเป็นกังวลขึ้นมาว่าหากอู๋ซื่อสอบถามไปเช่นนี้ สุดท้ายไม่ว่าจะถามจนรู้ว่านางเป็นคนบงการเรื่องนี้ด้วยหรือหรือ ดังนั้นจึงคิดต่อว่า หากไม่รอดจริงๆ ก็ได้แต่ผลักเสวี่ยหลิวออกไป บอกว่าเรื่องนี้เป็นเพราะเสวี่ยหลิวปากไม่มีหูรอด นางไม่รู้เรื่องรู้อะไรทั้งนั้นก็จบแล้ว

อู๋ซื่อจึงให้โฉวเรียกสาวใช้ทั้งหมดในเรือนถึงหลิเข้ามาสอบถาม เริ่มแรกนางให้โฉวนำคำพูดที่สาวใช้ข้างกายเงินซื้อเล่าออกมา บอกต่อสาวใช้ที่ยืนอยู่ด้านหลังกลุ่มนั้นก่อน จากนั้นนางถึงได้เอ่ยถามด้วยเสียงน่าเกรงขามและสีหน้าเคร่งเครียด "วันนี้พวกเจ้าจะต้องพูดความเป็นมาของเรื่องนี้ให้ข้าฟังอย่างละเอียด หากให้ข้าตรวจสอบพบเรื่องเท็จแม้แต่คำเดียว ข้าจะตัดขาพวกเจ้าไปให้สุนัขกินให้หมด!"

บรรดาสาวใช้ได้ยินกันแล้วชั่วขณะหนึ่งต่างเงยบกริบตั้งจักษุจ้องจ่าศีล เจ้ามองข้า ข้ามองเจ้า ไม่มีผู้ใดสักคนกล้าพูดขึ้นมาก่อน

อู๋ซื่อจึงเรียกหลิเออร์ออกมาถามเป็นคนแรก "เจ้าได้เล่าเรื่องเช่นนี้ให้เหยียนฮวาฟังจริงๆ หรือไม่"

หลิเออร์อายุน้อย ก่อนหน้านี้ได้ยินอู๋ซื่อเอ่ยเช่นนั้นก็ตกใจจนใบหน้าซีดเผือดไปนานแล้ว ตอนนี่ยังมาเจออู๋ซื่อถามเช่นนี้อีก นางพลันรีบคุกเข่าลงพร้อมเอ่ยตอบตัวสั่นทันที "เจ้าคะฯ บ่าวเป็นคนบอก

เหลียนฮวาเอง"

อู๋จิ้งเซวี่ยนได้ยินแล้วก็ร้อนใจจนแทบอยากจะลงไปบิณฑุหลิวเอ๋อร์ด้วยตนเอง จากนั้นตะโกนใส่นางว่า 'เจ้าก็พูดออกมาสิว่าคุณหนูลูกพี่ลูกน้องผู้นั้นเป็นใคร' และที่สำคัญคือตอนที่นางให้เสวี่ยหลิวไปบอกเรื่องนี้กับพวกหลิวเอ๋อร์ไม่ได้มีเรื่องพัตนี่ี่ สรุปรูปเป็นใครที่เติมเรื่องพัตนี่เข้าไปกันแน่ ส่วนหลิวเอ๋อร์ที่น่าตายผู้นี้ก็เผลอไม่รู้จักพูดให้มันชัดเจน

นางร้อนใจมากเกินไปจริงๆ สุดท้ายไม่มีเวลาไปสนใจอะไรมากพูดแทรกออกไปทันใด "หลิวเอ๋อร์ เจ้าบอกความเดิมที่พูดกับเหลียนฮวาให้สุหยินผู้เฒ่าฟังอีกรอบหนึ่ง อีกอย่างคุณหนูลูกพี่ลูกน้องผู้นั้นเป็นใครกันแน่ เจ้าก็บอกสุหยินผู้เฒ่าให้ชัดเจนด้วย"

ทว่าหลิวเอ๋อร์ตกใจจนมึนงงไปแล้ว ครั้นได้ยินอู๋จิ้งเซวี่ยนเอ่ยเช่นนี้จึงเพียงมองนางอย่างสับสน หลังผ่านไปครู่ใหญ่ถึงได้เข้าใจเจตนาของนางเอ่ยคำพูดที่บอกต่อเหลียนฮวาออกมาอีกครั้งโดยไม่มีตกหล่น

แน่นอนว่าในความเดิมย่อมไม่มีเรื่องพัตอยู่ ทั้งยังบอกว่าคุณหนูลูกพี่ลูกน้องผู้นั้นคือเจียนเหยียน

อู๋ซื่อเองก็รู้สึกประหลาดใจจึงเรียกเหลียนฮวาออกมาถาม ปราบฏว่าเหลียนฮวากลับยืนยันกรานว่าตอนที่หลิวเอ๋อร์เล่าให้นางฟังมีเรื่องพัตอยู่ด้วย ตอนหลังหลิวเอ๋อร์เองก็ร้อนใจขึ้นมา สอบานออกมาว่าไม่มี แต่เหลียนฮวายืนยันกรานว่ามี ทั้งสองคนจึงจับคู่ทะเลาะกันขึ้นมา

อู๋ซื่อรู้สึกปวดหัวโดยพลัน

ในเวลานั้นอู๋จิ้งเซวี่ยนก็พูดออกมาโดยไม่คิดอีกประโยค "อาจมีใครตั้งใจให้สาวใช้ตนเองเติมเรื่องพัตเข้าไปเพื่อใส่ร้ายข้าก็เป็นได้"

เหลียนฮวาเป็นสาวใช้ของฉินซื่อพอดี อู๋จิ้งเซวี่ยนเอ่ยเช่นนี้ไม่ใช่ว่า

กำลังว่านางหรือ

จินชื้อไต้ยีนดั่งนั้นก็อารมณ์เสียอย่างมาก หัวเราะเสียงเย็นเอ่ย "ตนเองเป็นตัวอะไรยอมรู้อยู่แกใจดี ยังจะต้องพูดออกมาให้ขายขึ้นหน้าเองอีก หญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือนผู้หนึ่ง วันๆ กลับเอาแต่วิ่งไปหาบุรุษ ตอนนี่ยังมีข่าวลือเช่นนี้แพร่ออกมาจากทางสาวใช้ของเรือนตนเอง ดั่งคำที่ว่า มีโพรงยอมมีลม* เหตุใดในจวนที่มีคุณหนูมากมายเพียงนี้จึงมีแต่ข่าวลือของเจ้าออกมาเล่า ช้ายังโยงไปใส่ความคุณหนูเจียนเขาอีกต่างหาก คุณหนูเจียนผู้นั้นข้าเห็นว่าเป็นเด็กสาวที่สำรวมสง่างามยิ่ง จะเป็นคนเช่นนี้ไปได้อย่างไร"

พูดเช่นนั้นกลับมีเจตนาจะสร้างเรื่องให้ได้แน่แล้ว

อูชื้อไต้แต่ตวาดออกมาอีกครั้ง จากนั้นถามหลิวเอ๋อร์ว่า "สรุปมีพัดหรือไม่มีกันแน่ อีกอย่างคำพูดพวกนี้ใครเป็นคนบอกเจ้ากัน"

หลิวเอ๋อร์ไต้ยีนก็มีท่าที่อ้าอึ้ง สายตาชำเลืองมองไปทางเสวี่ยหลิว อย่างห้ามไม่อยู่ ช้ายังถูกจินชื้อเห็นเข้า นางจึงถามออกมาทันควัน "ฮูหยินผู้เฒ่าถามเจ้าอยู่ ไยเจ้าเอาแต่มองไปที่สาวใช้รุ่นใหญ่ข้างกาย คุณหนูลูกพี่ลูกน้องเล่า อย่าบอกนะว่าคำพูดนี้สาวใช้รุ่นใหญ่ผู้นั้นเป็นคนบอกเจ้า"

หลิวเอ๋อร์ไม่กล้าพูดว่าเสวี่ยหลิวเป็นคนบอกพวกนาง แต่ขณะเดียวกันพอถูกอูชื้อกับจินชื้อไล่ต้อนเช่นนั้น นางก็ตกใจจนร้องให้ออกมา

อูชื้อเตรียมจะตวาดไล่ต่อกั้เห็นสาวใช้ที่ยืนอยู่ด้านข้างคนหนึ่งคุกเข่าลงกะทันหัน

"เพราะว่าฮูหยินผู้เฒ่าซักถาม บ่าวจึงไม่กล้าโกหกอีกต่อไปแล้วเจ้าคะ"

* มีโพรงยอมมีลม เป็นสำนวน หมายถึงข่าวลือจะเกิดขึ้นได้ยอมมีที่มาก็

อู๋ที่มองไปที่นาง จำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าสาวใช้ผู้นี้เป็นเด็กที่เกิดในจวน เหมือนจะชื่อว่าเสี่ยววี่อะไรสักอย่าง เริ่มแรกอยู่รับใช้ที่เรือนของนาง ภายหลังจึงถูกส่งไปยังเรือนดังหลังของอู๋จิ้งเซวี่ยน ดังนั้นนางจึงถามออกไป "เรื่องนี้พวกเจ้าก็รู้กันหรือ สรุปรึพัดหรือไม่กันแน่ แล้วเป็นผู้ใดที่บอกพวกเจ้า"

เสี่ยววี่โขกศีรษะก่อนตอบคำถาม "บ่าวไม่กล้าไปปดฐูหยินผู้เฒ่าเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่พี่เสวี่ยหลิวบอกพวกเราเจ้าคะ ยามดึกเมื่อสองสามวันก่อนตอนที่พวกบ่าวกำลังกินอาหารอยู่ด้วยกัน พี่เสวี่ยหลิวก็เข้ามามอบเงินให้พวกเรา จากนั้นก็เล่าเรื่องเช่นนี้ออกมาพร้อมกำชับให้พวกเรานำไปพูดให้ทั่ว เรื่องพัดบ่าวกลับจตจำได้ไม่ชัดเจนแล้ว แต่คาดว่ามันจะมี เพราะว่าบาวก็เป็นแค่สาวใช้ธรรมดาคนหนึ่ง ปกติหากไม่ได้กวาดลานเรือนก็รดน้ำให้อาหารนก จะเคยได้เห็นพัดลักษณะเช่นนี้เสียที่ใดกัน หากพี่เสวี่ยหลิวไม่ได้พูด พวกบาวก็ไม่มีความรู้เรื่องพัดนี้หรือเจ้าคะ"

เมื่อนางเอ่ยเช่นนี้ออกมา ผู้อื่นนับว่ายังดี แต่เสวี่ยหลิวโมโหขึ้นมาทันที "เจ้าพูดเหลวไหล! ข้าเคยพูดเช่นนี้กับเจ้าเมื่อไรกัน"

"บ่าวไม่กล้าโกหกเจ้าคะ!" เสี่ยววี่โขกศีรษะอีกครั้ง จากนั้นก็หยิบเงินหนึ่งตำลึงออกมาจากในถุงพก "นี่ก็คือเงินที่ยามดึกวันนั้นพี่เสวี่ยหลิวมอบให้บ่าว บ่าวเป็นแค่สาวใช้กวาดลาน เบี้ยรายเดือนได้รับแค่สองร้อยยี่แปะ จะมีเงินเหล่านี้มาให้ช่วยพี่เสวี่ยหลิวได้อย่างไร หากฐูหยินผู้เฒ่ามีเชื่อสามารถสอบถามสาวใช้คนอื่นของเรือนดังหลังได้เจ้าคะ"

ตึ้งๆ สาวใช้ที่อยู่ด้านข้างพากันคุกเข่าพร้อมกัน บางคนที่ทนไม่ไหวก็พูดความจริงในคิณนั้นออกมาเช่นกัน ต่างสารภาพว่าเป็นเสวี่ยหลิวมอบเงินให้พวกนาง เล่าเรื่องเช่นนี้ให้พวกนางนำไปบอกต่อผู้อื่น และ

ในเรือนอู่จิ้งเซวียนพูดถึงคุณหนูลูกพี่ลูกน้องจะลอบบอกทั้งตรงๆ และเป็น
 นัยว่าพูดถึงเจียนเหยียน แต่สิ่งที่เรียกว่า 'ข่าวลือ' หลังผ่านปากของคน
 จำนวนนับไม่ถ้วน ไหนเลยจะยังบอกชัดเจนได้อีก ตอนนี้จะต้องมีคนบางส่วน
 พูดว่าคุณหนูลูกพี่ลูกน้องผู้นั้นคือเจียนเหยียน บางส่วนพูดว่าคุณหนู
 ลูกพี่ลูกน้องผู้นั้นคืออู่จิ้งเซวียน สุดท้ายกลับไปบั่นให้อู่จิ้งเซวียนต้องออกมา
 แก้ไขความเข้าใจผิดเรื่องนี้ นอกจากว่าตัวนางจะไม่ต้องการชื่อเสียง
 ของตนเองอีก ยิ่งกว่านั้นหากเรื่องพวกนี้ถูกคนตั้งใจตรวจสอบขึ้นมาจริงๆ
 สุดท้ายก็จะตรวจพบว่าใครเป็นผู้บงการเบื้องหลัง

จินซื่อเข้าใจตรงจุดนี้ ดังนั้นจึงชักนำเรื่องนี้ไปที่ตัวอู่จิ้งเซวียนทันที
 บอกว่านางก็คือผู้บงการเบื้องหลังที่ตั้งใจจะทำลายชื่อเสียงของเจียนเหยียน
 อู่ซื่อเองก็ยอมกระจ่างแฉ้งในเรื่องนี้เช่นกัน ช่วงขณะหนึ่งสีหน้า
 ของนางจึงไม่น่าดูอย่างมาก ที่นางหงุดหงิดใจคือนึกไม่ถึงว่าอู่จิ้งเซวียน
 จะโง่งมเพียงนี้ ต่อให้อยากต่อกรกับเจียนเหยียน แต่คิดหาวิธีที่สูงส่ง
 กว่านี้หน่อยไม่ได้หรือ ตอนนี้นักลับถูกจินซื่อถามออกมาเช่นนี้ วันหน้า
 ยังจะทำอย่างไรได้อีก

อู่ซื่อไม่ได้พูดอะไร เพราะนางไม่รู้จริงๆ ว่าควรจะทำสิ่งใดกันแน่
 นางไม่เคยถูกคนไล่ต้อนเช่นนี้มาก่อน ในช่วงสั้นๆ ถึงกับไม่รู้ว่าจะ
 รับมืออย่างไร หลังคิดไปคิดมาก็ได้แต่ถามเสวี่ยหลิวด้วยน้ำเสียงดุตัน
 "เจ้าให้พวกสาวใช้พูดเรื่องนี้ออกไป ตั้งใจจะทำสิ่งใดกันแน่ปกติเจ้ามีปัญหา
 อะไรกับคุณหนูเจียนหรือ ยังไม่รีบอธิบายให้ข้าฟังอย่างละเอียดอีก"
 ความจริงประโยคนี้ของนางก็กำลังบอกเสวี่ยหลิวเป็นนัยๆ ว่าให้อีกฝ่าย
 บอกว่าตนเองมีความแค้นส่วนตัวกับเจียนเหยียน เรื่องทั้งหมดให้สาวใช้
 อย่างตนแบกรับไว้เอง ไม่ต้องโยงไปถึงอู่จิ้งเซวียน

เสวียหลิวยอมเข้าใจ นางใคร่ครวญแล้วสุดท่ายจึงตัดสินใจคุกเข่าลงเอ่ยสารภาพ "ฐุหยินผู้เฒ่า ฐุหยินใหญ่ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับคุณหนูทุกอย่างบ่าวเป็นผู้ลงมือทำเองคนเดียวเจ้าคะ บ่าวเกลียดคุณหนูเจียนวันนั้นบังเอิญได้เห็นคุณหนูเจียนกับคุณชายสามพูดคุยยิ้มแ้ม้ให้กัน สายตาคุณชายสามไม่ละไปจากตัวคุณหนูเจียนสักครั้ง ดั่งนั้นภายหลัง บ่าวจึงแต่งเรื่องเช่นนี้ออกมา จากนั้นให้พวกสาวใช้้นำไปพูดให้ทั่ว ความจริงเรื่องที่พูดออกไปก็เป็นเรื่องจริง ส่วนเงินพวกนั้นบ่าวขโมยคุณหนูมา คุณหนูไม่ได้รู้เรื่องด้วยเจ้าคะ"

นิกไม้ถึงว่าจะสละขุนเพื่อรักษาหัวหน้า*! ฉินซือเพียงหัวเราะเสียงเย็นออกมา

ฐุซือกับฐุจิ่งเซวียนไต้ยีนแล้วพากันโง่อกขึ้นมาทันควัน สำหรับฐุซือและฐุจิ่งเซวียนวิธีการที่ดีที่สุดในตอนนี้มีแค่ให้เสวียหลิวเป็นฝ่ายรับผิดชอบทุกอย่างออกมาเอง จึงจะตัดฐุจิ่งเซวียนออกไปจากเรื่องทั้งหมด ได้อย่างไรช่องโหว่

ดั่งนั้นฐุจิ่งเซวียนจึงแสดงท่าทีโมโหออกมา "บ่าวอย่างเจ้าเหตุไต่ถึงได้เป็นเช่นนี้ ต่อให้จะเกลียดคุณหนูเจียนมากกว่านี้ แต่จะทำลายชื่อเสียงอีกฝ่ายเช่นนี้ไม่ได้!"

เสวียหลิวโขกศึรชะให้นางพร้อมเอ่ยเสียงเบา "บ่าวผิดไปแล้วเจ้าคะ ทั้งยังทำให้คุณหนูต้องเข้ามาพัวพันในเรื่องนี้ด้วย"

ฉินซือมองท่าทางจอมปลอมของพวกนางแล้วแค้นเสียงหือออกมา จากนั้นถามเสวียหลิวว่า "เจ้าบอกว่าเจ้าเกลียดคุณหนูเจียน? ซ้ำกลับอยากถามเจ้านักว่าคุณหนูเจียนไปทำอะไรให้เจ้าเกลียดนางเพียงนี้ ถึงกับ

* สละขุนเพื่อรักษาหัวหน้า เป็นสำนวน หมายถึงเวลาเกิดปัญหาขึ้นมาก็ผลักดันให้คนอื่นรับผิดชอบแทนเพื่อรักษาคนที่สำคัญที่สุดเอาไว้

ทำเรื่องโหดร้ายอย่างการทำลายชื่อเสียงนางออกมาได้"

เสวี่ยหลิวกระอักกระอักพูดไม่ออก หลังผ่านไปครู่หนึ่งถึงได้ตอบว่า "มีวันหนึ่งภายในสวนดอกไม้ บ่าวไปเตะโดนตัวคุณหนูเจียนเข้าโดยไม่ทันระวัง คุณหนูเจียนโมโหบ่าวมาก เอ่ยต่อว่าบ่าวด้วยคำพูดไม่พอยังลงมือตบตีบ่าวด้วย ดังนั้นบ่าวจึงเกลียดนางเจ้าคะ"

"เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อใด" ฉินซื่อซึกใช้ "ตอนนั้นยังมีใครเห็นอีกหรือไม่"

เสวี่ยหลิวจึงตอบว่า "เป็นเรื่องเมื่อไม่นานมานี้ ตอนนั้นคุณหนูของพวกบ่าวก็อยู่ด้วย นางเป็นพยานได้เจ้าคะ"

อู่จิ้งเซวี่ยนได้ยินก็รีบเอ่ยรับทันที "ใช่เจ้าคะ วันนั้นข้าอยู่ด้วยจริงๆ ตอนนั้นข้ายังเกลี้ยกล่อมคุณหนูเจียนไม่ให้นางโมโหถึงเพียงนั้น บอกว่าเสวี่ยหลิวก็แค่ไม่ทันระวังโดนตัวนาง ไม่ได้ตั้งใจ รอข้ากลับไปจะต้องลงโทษนางแน่นอน แต่คุณหนูเจียนไม่ฟังคำไกลเกลี่ยของข้า ยังตบหน้าเสวี่ยหลิวแรงๆ ไปหนหนึ่ง"

ฉินซื่อไต้ยินก็ยิ้มเย็นเอ่ย "แค่ปล่อยให้พวกเจ้านายบ่าวพูดกันตาใส เช่นนี้ เรื่องนี้ก็กลายเป็นจริงแล้วหรือ มีแต่จะเป็นการใส่ความคุณหนูเจียนเปล่าๆ วันนี้เรื่องนี้จะต้องสืบให้รู้ความจริงออกมาให้ได้" ว่าแล้วก็เอ่ยเรียกเสียงสูง "อวิ้นเซียง!"

อวิ้นเซียงรีบก้าวขึ้นมาสองก้าว รวบมือถาม "สูหนียมีอะไรจะสั่งหรือเจ้าคะ"

"รีบไปเชิญตัวคุณหนูเจียนมา วันนี้ข้าอยากจะชมจิ้งแก่ต่างกันต่อหน้า" จากนั้นหันไปทางเสวี่ยหลิว "ดูว่าวันนั้นคุณหนูเจียนตำท้อเจ้าตบเจ้าจริงๆ หรือไม่ หรือว่าสาวใช้อย่างเจ้ากำลังโกหกหน้าด้านๆ อยู่"

อู่ซื่อกับอู่จิ้งเซวี่ยนได้ยินเข้าก็ตกใจจนหน้าเผือดสีโดยพลัน

อู่อี่อริบเกลี้ยกล่อม "ไม่ว่าจะพูดอย่างไรคุณหนูเจียนก็นับเป็นญาติ หากเรียกนางมาพูดกันต่อหน้า เกรงว่าจะไม่ค่อยเหมาะสมหรือไม่" เอยจบ ก็บอกให้อวินเชียงไม่ต้องไป

แต่ฉินชื่อกลับยิ้มพูดว่า "หากอยู่ดี ๆ พวกเราใส่ความเรื่องโหดร้าย อย่างด่าทอทำร้ายสาวใช้ตามอำเภอใจเช่นนี้ลับหลังคุณหนูเจียน เช่นนั้น ต่างหากถึงจะเรียกว่าไม่เหมาะสม!" จากนั้นก็ตวาดสั่งอวินเชียงอีกครั้ง "เ้า่มว่ยนเิ่งมอะไรอยู่ตรงนี้ ยังไม่รีบไปอีก! หากยังซ้กซ้าระวังซ้่าจะ ถลกหน้งเ้า!"

อวินเชียงได้ยินดั่งนั้นก็รีบหันหลังวิ่งไปทางเรือนเหอเซียงทันที

แต่ในยามนี้เจียนเหยียนกลับไม่อยู่ที่เรือนเหอเซียง นางอยู่ที่ เรือนหนึ่งซุ่ย

เพราะเมื่อหลายวันก่อนหน้านางรับปากสวีจ้งเซวียนว่าจะทำปลอกพัด ให้เขา แม้จะใช้เวลาแค่สองวันก็ทำเสร็จ แต่นางกลับไม่ได้นำไปมอบให้ ทันที ทว่ารอดผ่านไปอีกห้าหกวันถึงได้นำออกมา

บังเอิญที่วันนี้ตรงกับวันหยุดของสวีจ้งเซวียนพอดี นางจึงตั้งใจ ไปเยือนที่เรือนหนึ่งซุ่ยสักครั้ง

เมื่อก่อนเวลาเป็นวันหยุดของสวีจ้งเซวียน เจียนเหยียนก็จะ หลบหน้าเขาไม่ยอมมาที่เรือนหนึ่งซุ่ยเสมอ ดังนั้นตอนที่ซิงจูเดินยิ้ม เข้ามาแจ้งว่าคุณหนูเจียนมาหา สวีจ้งเซวียนก็แทบจะไม่เชื่อหูตนเอง เขารีบลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้ ทว่ากลับเพียงยืนอึ้งอยู่ที่เดิม

สวีเมี่ยวจิ้นหันหน้าไปมองเขาแวบหนึ่ง รู้สึกว่าไม่มีอะไรจะพูด โดยสิ้นเชิง

นี่ยังเป็นที่ใหญ่ผู้ตัดสินใจทุกเรื่องได้เด็ดขาดผู้นั้นของข้าอีกหรือ
แต่นางก็หันไปเอ่ยกับชิงจู่ว่า "รีบไปเชิญพี่เหียนเข้ามา"

ชิงจู่ชานรับเสียงใสแล้วเดินไปเลิกมานประตูให้เหียนเหียน
ด้วยตนเองพลงยิ้มเอ่ย "คุณหนูเจียน ระวังธรรณีประตูให้ท่านด้วยนะ
เจ้าคะ"

สวีจิ้งเซวียนได้ยินเสียงอ่อนโยนของเหียนเหียนเอ่ยตอบรับเบาๆ
จากนั้นเขาก็ได้เห็นนางเดินก้มหน้าเข้ามา

วันนี้นางสวมเสื้อแพรคอปกสีแดงอ่อน ตรงปกเสื้อปักเป็นลาย
กิ่งดอกอิงซุน* กระโปรงจีบรอบสีฟ้าอ่อนสดใส ศีรษะประดับปิ่นหงส์ขนาด
ไม่ใหญ่ หางหงส์บางละเอียดสามเส้นงอนขึ้นข้างบน ตรงปากหงส์ห้อยพู่
ไข่มุกซึ่งแกว่งไกวไปมาเบาๆ ตามการเคลื่อนไหวของนาง

เมื่อเงยหน้าเห็นสวีจิ้งเซวียน เหียนเหียนก็แผยรอยยิ้มน้อยๆ
ย่อกายลงคารวะเขาอย่างสำรวม "คุณชายใหญ่"

สวีจิ้งเซวียนได้เห็นรอยยิ้มอ่อนโยนบนใบหน้านางก็อดชะงักไป
ครู่หนึ่งไม่ได้ จากนั้นถึงได้คารวะนางกลับ "คุณหนูเจียน"

เหียนเหียนผงกศีรษะให้เขาเบาๆ พูระย้าตรงปากหงส์แกว่งไกว
ซ้ายขวาไปมา แล้วนางก็หยิบของชิ้นหนึ่งจากแขนเสื้อออกมายื่นส่งให้เขา
กับมือพลงยิ้มเอ่ย "นี่คือปลอกพัดที่เมื่อหลายวันก่อนรับปากคุณชายใหญ่
เอาไว้ ฝีมือของข้าไม่ดี หวังว่าท่านจะไม่ถือสา นำไปใช้งานเล่นๆ ก็พอ
เจ้าคะ"

สวีจิ้งเซวียนมองไปยังมือของนาง เห็นว่าปลอกพัดชิ้นนั้นทำมาจาก
ผ้าตัวนสีเทาอมเขียว ด้านบนไม่ได้ปักลวดลายบุปผาวิหคภมรอะไร แค่ปัก

* ดอกอิงซุน หรือ Winter Jasmine เป็นดอกไม้ที่มีสีเหลืองและจะผลิบานช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ จึงได้ชื่อว่า
อิงซุนซึ่งแปลว่าต้นบัวสันต์

เป็นอักษร 'อายุยืน' ตัวใหญ่ๆ สองตัวเท่านั้น บริเวณรอบๆ ที่ว่างเปล่า ก็ปักเป็นลายเมฆหรืออย่างละเอียด แม้จะดูเรียบง่าย ทว่าก็สง่ามาก

ความจริงเจียนเหยียนรู้สึกกระวนกระวายใจอย่างมาก วันนั้นนางนั่งคิดไปทั้งวันว่าจะทำปลอกพัดแบบใดให้สวีจ้งเซวียนดี ด้วยปกติเห็นเขาเป็นคนพูดน้อย ทั้งยังเป็นคนสุขุมผู้หนึ่ง หากทำปลอกพัดเป็นลายบุปผาวิหคภมรเกรงว่าจะดูไม่ค่อยเข้ากัน ดังนั้นสุดท้ายจึงตัดสินใจไม่ปักลายบุปผาเสียเลย เพียงแค่ปักอักษรอายุยืนลงไปทั้งสองด้านเท่านั้น ส่วนพื้นที่ว่างก็ปักลายเมฆหรือลงไป คิดว่าน่าจะดูสง่าผ่าเผย สีเองก็เลือกเป็นสีเทาอมเขียว ทั้งไม่ฉูดฉาดและไม่อึมครึมเกินไปนัก ยามนี้ที่นางประคองปลอกพัดในมือไปให้ก็มองสังเกตเห็นสีหน้าของสวีจ้งเซวียนอย่างละเอียดไปด้วย เพียงแต่น่าเสียดายที่สวีจ้งเซวียนเอาแต่ก้มหน้า นางจึงมองไม่ออกว่าเขาแสดงสีหน้าเช่นไรกันแน่

มือเปรียวขาวยื่นมารับปลอกพัดจากบนมือนางไป พร้อมกับเสียงทุ่มต่ำดังขึ้นเนิบช้า "ข้าชอบมาก ชอบคุณมาก"

เจียนเหยียนถึงได้โล่งอก เมื่อครุ่นนี้นางตื่นเต้นจนฝ่ามือมีเหงื่อซึมออกมา ตอนนี้เมื่อเห็นสวีจ้งเซวียนรับปลอกพัดไปในที่สุด ทั้งยังพูดว่า 'ข้าชอบมาก ชอบคุณมาก' แล้ว คำพูดพวกนี้นางไม่ต้องไปสนว่าเขาจริงใจหรือแค่เอ่ยตามมารยาทหรอก เพราะอย่างน้อยนางก็นับว่าผ่านด่านนี้ไปได้แล้ว

นางรู้สึกโล่งอก ก่อนจะกวักมือเรียกไปเวยที่ยืนอยู่ด้านหลัง

ไปเวยเข้าใจ รีบยื่นห่อสัมภาระในมือไปให้ทันที

เจียนเหยียนรับต่อมา นางเรียกสวีเมี่ยวจิ้นให้มาหาพลางเปิดห่อสัมภาระออกก่อนยิ้มเอ่ย "จิ้นเออร์มานี้ ข้าปักกรองเท้าให้เจ้าคู่หนึ่งด้วย" หลังห่อผ้าสีน้ำเงินถูกกางเปิดเจียนเหยียนก็ประคองรองเท้าผ้าต่วนสีใบบัว

ซึ่งบนหัวรองเท้าปักเป็นลายกิ่งดอกอวี้หัลันคู่หนึ่งขึ้นมา จากนั้นก็เอ่ยว่า "ข้าเห็นว่าบนชุดกระโปรงของเจ้ากับหนึ่งเออร์ส่วนใหญ่ปักเป็นลายกิ่งดอกอวี้หัลัน ข้าเจ้ายังชอบสีที่ดูเรียบง่ายงามสง่า หนึ่งเออร์ชอบสีสันสดใส ก็เลยทำรองเท้าผ้าตวนสีใบบัว บนหัวรองเท้าปักลายดอกอวี้หัลันแบบนี้ออกมา ทางหนึ่งเออร์เองก็ทำรองเท้าแบบเดียวกันให้นางคู่หนึ่ง ลายปักบุปผาบนหัวรองเท้าก็เหมือนกัน แต่เป็นสีแดงทับทิมเท่านั้น เป็นอย่างไร เจ้าชอบรองเท้าคู่นี้หรือไม่"

สวีเมี่ยวจิ้นยอมชอบแน่นอน เพราะว่าสุขภาพนางไม่ดี ปกติจึงไม่ค่อยทำงานเย็บปักเท่าไรนัก พวกสิ่งของส่วนตัวชิ้นเล็กๆ อย่างรองเท้า ถุงเท้า ล้วนมีซิงจู่ทำแทนให้ทั้งสิ้น แต่ความจริงนางก็อยากมีคนในครอบครัวตนเองทำสิ่งของชิ้นเล็กๆ เช่นนี้ให้นางบ้าง

สวีเมี่ยวจิ้นรู้สึกชอบตาร้อนผ่าวขึ้นมา นางรีบกัดริมฝีปากแน่น ก่อนยื่นมือออกมารับรองเท้าพร้อมเอ่ยเสียงเบา "ข้าชอบมาก ชอบคุณพี่เหยียนเจ้าค่ะ"

ส่วนสวีจิ้งเซวียนก็กำลังกำปลอกพัดในมือแน่น

นี่ก็เป็นครั้งแรกที่มีคนทำปลอกพัดให้เขาเช่นกัน ปลอกพัดทำมาจากผ้าตวนชั้นดี ให้สัมผัสนุ่มลื่นคล้ายว่ายังหลงเหลือความอุ่นจากฝ่ามือของนางอยู่ ทำให้เขาอยากจะทำมันไว้ในมือเช่นนี้ตลอดไป ไม่ปล่อยมืออีก

เพราะว่ารู้สึกประทับใจมากจริงๆ ข้ายิ่งใจเต็นกว่าเดิม ดังนั้นสวีจิ้งเซวียนจึงร่ายรายชื่ออาหารยาวเหยียดให้ชั่งกับฉีฮุยวิ่งไปซื้อมาจากร้านอู่อี้

ช่วงที่รออาหารสวีจิ้งเซวียนก็ชวนเจียนเหยียนเดินหมากกับเขาอีกครั้ง เจียนเหยียนครุ่นคิดก่อนรับปาก

เพียงแต่ทั้งสองคนเพิ่งเล่นไปได้ไม่นานก็มีสาวใช้เข้ามาแจ้งว่า...
มีสาวใช้ข้างกายสุหยินใหญ่มาขอพบเจียนเหยียน

เจียนเหยียนนึกประหลาดใจ นางคิดว่าตั้งแต่ตนเองมาอยู่ที่จวน
สกุลสวีก็เคยพบหน้าฉินซื่อแค่สองครั้งเท่านั้น เหตุโดยยามนี้อีกฝ่ายถึงได้
ส่งสาวใช้มาพบตนเองกัน แต่แม้จะรู้สึกคับข้องใจเพียงไร เจียนเหยียน
ก็ยังคงเดินออกจากห้องหนังสือของสวีเมื่อจั้นไปที่ห้องหลัก สวีจิ้งเซวียนเอง
ก็ตามออกมาด้วยเช่นกัน

ก่อนหน้านี้อวินเซียงวิ่งไปที่เรือนเหอเซียงมารอบหนึ่ง ได้เจอชื่อเยวี่
สาวใช้ข้างกายเจียนเหยียน ทว่ากลับได้ยืนยันว่าเจียนเหยียนไปหาคุณหนูสี่
นางจึงวิ่งมาที่เรือนหนึ่งซู่อีกรอบ ตอนนี้งำลังเหนื่อยหอบ รู้สึกหายใจ
ไม่ทันอยู่บ้าง

เพียงแต่เมื่อลงหน้าขึ้นเห็นว่าไม่ได้มีแค่เจียนเหยียนกับสวีเมี่ยวจั้น
ยังมีสวีจิ้งเซวียนอยู่ด้วย ลมหายใจนางจึงถูกบังคับกลับลงท้องไป
ให้หมดในทันที ไม่กล้าหอบหายใจต่ออีก

"คารวะคุณชายใหญ่ คุณหนูสี่ คุณหนูเจียนเจ้าค่ะ" นางก้มหน้าไหว้
ย่อกายลงคารวะทั้งสามคนอย่างนอบน้อม

เจียนเหยียนยังไม่ทันพูดอะไร สวีจิ้งเซวียนกลับเอ่ยขึ้นมาก่อนแล้ว

"ท่านแม่ส่งเจ้ามาหาคุณหนูเจียนด้วยเรื่องใด"

แม้เสียงของเขาจะไม่ดัง ทว่าเข้มงวดอย่างมาก อวินเซียงรู้สึกว่
หัวใจตนเองเต้นตึกตักขึ้นมาอย่างแรง ถึงกับรู้สึกลำคอแห้งผาก ไม่รู้ว่
ควรจะตอบอย่างไร หลังพยายามตั้งสตินางถึงได้ตอบไปว่า "สุหยินส่งข่าวมา
เพราะอยากเชิญคุณหนูเจียนที่ไปเรือนซงเฮ้อ สุหยินกับสุหยินผู้เฒ่าต่าง
อยู่ที่นั่นรอคุณหนูเจียนไปเผชิญหน้ากับคุณหนูผู้เจ้าค่ะ"

"เผชิญหน้า?" สวีจั้งเซวียนหรือตกลงถามด้วยสีหน้าราบเรียบ "เผชิญหน้าอะไรกัน เกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่ พุดมา" ตอนที่เอ่ยคำสุดท้ายเขาใช้สายตาดูเยินชามองมา ทำเอาอวีนเซียงรู้สึกหนาววูบไปทั้งร่างทันที

อวีนเซียงถูกแรงกดดันมหาศาลของเขากดทับจนลมหายใจหอบกระชั้นสุดทำยถึงขั้นทนไม่ไหวเข้าอ่อนลงไปคุกเข่าให้เขา จากนั้นก็เล่าเรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ออกมาโดยไม่ตกหล่นแม้แต่คำเดียว

เจียนเหยียนที่ยืนที่มั่งที่อยู่ด้านข้างคิดในใจว่า เดิมทีเป็นเรื่องเกี่ยวกับข้า แต่ว่าตอนนี้กลับไม่ทำให้ข้าพูดออกมาสักคำ เช่นนี้จะจริงจังหรือ ท่านรองเสนาบดีสวี...

เพียงแต่ตอนที่ได้ฟังเรื่องจากอวีนเซียง นางก็รู้สึกประหลาดใจไม่น้อยถึงแม้ตอนที่นางให้เหลียนฮวาพูดเรื่องพวกนั้นออกไป มีความคิดจะให้จินชื้อนำเรื่องนี้ไปไว้วางยากับอู๋ชื้อ แล้วบังคับให้อู๋ชื้อเรียกตัวอู๋จั้งเซวียนมาตรวจสอบเรื่องนี้จริงๆ ทว่ายามนั้นนางคิดว่าเรื่องนี้หากพูดกันจริงๆ ก็เป็นแค่ลูกไม้เล็กๆ ไม่จำเป็นต้องตรวจสอบอะไรให้มากความก็จะรู้อย่างง่ายตายว่าเป็นอู๋จั้งเซวียนสังสาวใช้ตนเองไปทำ ย่อมไม่มีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับนางอีก อู๋จั้งเซวียนก็รับผลกระทบเอาเอง เกรงว่าจินชื้อจะไม่ยอมให้อู๋จั้งเซวียนอยู่ที่จวนสกุลสวีต่ออีก ต่อให้อย่างไรก็ต้องบีบบังคับอู๋ชื้อให้อู๋จั้งเซวียนออกไป แต่คิดไม่ถึงว่าเสวี่ยหลิวผู้นี้กลับปกป้องนายด้วยความซื่อสัตย์ แแบกรับความผิดนี้เอาไว้ด้วยตนเองตามลำพัง ข้าสุดท้ายยังก่อเรื่องไปถึงขั้นให้นางต้องไปเผชิญหน้ากับเสวี่ยหลิวอีกต่างหาก

ก็น่าตลกดี เจียนเหยียนคิดในใจ จินชื้อผู้นี้ยังกลัวว่าเรื่องนี้จะไม่ใหญ่พอจริงๆ ถึงกับไม่สนใจฐานะชาติของตนเอง ในเมื่อเป็นเช่นนั้นนางก็ไปเผชิญหน้ากับเสวี่ยหลิวก็แล้วกัน จะได้เหยียบอู๋จั้งเซวียนอีกสักครั้ง

พอดี

ตั้งนั้นหลังอวีนเชียงเล่าออกมาจนจบ เจียนเหียนจึงเดินขึ้นหน้าไปสองก้าวพร้อมเอ่ยว่า "กัตี ข้าจะตามเจ้าไป จะได้พูดเรื่องนี้ให้กระจ่างต่อหน้าสูหยินผู้เฒ่ากับสูหยินใหญ่"

ทันใดนั้นก็มีคนรั้งแขนนางไว้กะทันหัน พร้อมกับเสียงเครื่องขริมที่ดังขึ้น...

"อย่าไป"

เจียนเหียนหันหน้ากลับไปมองด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะเห็นว่าคนที่ดึงแขนนางไว้ถึงกับเป็นสวี่จ้งเซวียน

ครั้งแรกที่เจียนเหียนได้เห็นสวี่จ้งเซวียนก็รู้สึกว้าวตาของเขา ประหนึ่งทะเลสาบในวันฟ้าครึ้ม ดูลึกมืดมิด คนอื่นมองไม่ออกว่าในใจเขาคิดอะไรอยู่ แต่ตอนนี้ที่นางได้เห็นว้าวตาของเขา กลับรู้สึกว้าวไม่ใช่ลึกมืดมิดเฉยๆ อีกต่อไป เรียกได้ว่ามีเมฆครึ้มจำนวนนับไม่ถ้วนกระจุกตัวรวมกันอย่างรวดเร็ว รวากับว่ากำลังจะมีฟ้าร้องฟ้าแลบ พายุฝนซัดกระหน่ำเทสาดลงมาอยู่แล้ว เจียนเหียนรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมากอย่างประหลาด แขนข้างที่ถูกเขาดึงเอาไว้ก็ซัดขึ้นโดยไม่รู้ตัว

สวี่จ้งเซวียนรีบเก็บมือกลับมาจากแขนนางแล้วโพลไปด้านหลังขณะเดียวกันก็เอ่ยปลอบนางเสียงเบาอย่างอ่อนโยน "ไม่ต้องกลัว ข้าจะไปจัดการเรื่องนี้เอง เจ้าแค่อยู่ที่นี้ก็พอ" ก่อนชะงักไปแล้วเอ่ยเสียงเบาต่อ "อย่าไปที่ใด รอข้ากลับมากินอาหารกลางวันกับเจ้า" เอ่ยจบเขาก็เงยหน้ามองอวีนเชียง สีหน้าอ่อนโยนเมื่อครู่นี้สลายหายไปในช่วงพริบตา เหลือแต่ใบหน้าเคร่งขริม ก่อนเอ่ยเสียงเย็นว่า "ไปได้"

อวีนเชียงอยากจะพูดว่า 'แต่สูหยินใหญ่ให้เชิญตัวคุณหนูเจียนไป

นางจะไม่ไปได้อย่างไร' แต่เมื่อมองสบสายตาเย็นชาของสวีจ้งเซวียน นางก็ไม่กล้าพูดออกไปอีก ได้แต่กลืนประโยคนี้กลับลงท้องตนเองไปอีกครั้งเสียบๆ

และในตอนที่เจียนเหยียนมองแผ่นหลังของสวีจ้งเซวียนค่อยๆ หายลับไปจากประตูเรือน ในใจก็ผูกความรู้สึกพิลึกพิลั่นที่บอกได้ไม่ชัด ประการหนึ่งขึ้นมา

สองคำพูดที่สวีจ้งเซวียนพูดกับนางก่อนออกไป คำพูดแรกอ่อนโยน ดุจสายลมฤดูใบไม้ผลิเดือนสาม ปลอดภัยให้นางไม่ต้องกลัว เขาจะไปจัดการเรื่องนั่นเอง คำพูดหลังกลับมีความเผด็จการอย่างหนึ่งซุกซ่อนอยู่ ให้นางอย่าไปที่ใด ต้องรอเขากลับมากินอาหารกลางวันด้วยกัน

เจียนเหยียนรู้สึกที่นางจะต้องเสียดสีไปแล้วเป็นแน่ เพราะนาง คล้ายจะคลำเรื่องราวบางอย่างที่สุดยอดมากได้จากคำพูดนี้ของเขา

27

ตอนที่สวิจ้งเขวียนเดินเข้าไปในห้องหลักของเรือนชงเฮ่อ อู่ซื่อกำลังนั่งอยู่บนตั่งหลังฮั่นด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ฉินซื่อ นั่งตม้ซาอยู่บนเก้าอี้เหมยกุยตัวแรกฝั่งซ้ายมือด้วยสีหน้าผ่อนคลาย ส่วนอู่จิ้งเขวียนนั่งอยู่บนเก้าอี้เหมยกุยตัวแรกฝั่งขวามือ ก้มหน้าลง สองมือขยำผ้าเช็ดหน้าสีเหลืองอมเขียว ในมือตนเองอย่างไม่สบายใจ ส่วนที่พื้นก็มีสาวใช้นั่งคุกเข่ากันอยู่

เมื่อเห็นสวิจ้งเขวียนเดินเข้ามา อู่ซื่อ ฉินซื่อ และอู่จิ้งเขวียนก็ล้วนแปลกใจ

"เจ้ามาได้อย่างไรกัน" อู่ซื่อเอ่ยปากถามขึ้นมาก่อน

ส่วนฉินซื่อถามวินเซียงที่อยู่ด้านหลังสวิจ้งเขวียน "เหตุใดคุณหนูเจียนถึงไม่มา"

ขณะที่อู่จิ้งเขวียนลุกขึ้นมาร้องด้วยความตกใจระคนดีใจ "ญาติผู้ใหญ่" สวิจ้งเขวียนไม่ได้มองอู่จิ้งเขวียนสักครั้ง กับเสียงเรียกของนางเอง

เขาก็ทำเหมือนไม่ได้ยิน เพียงแค่แยกคารวะให้ลู่ออกกับจินชื่อ จากนั้นเธอยิ้มสรวลหน้าเรียบเฉย "เมื่อครูนี้อาศัยอยู่กับจินเออร์" ได้ยินอวีนเซียงบอกว่า ท่านย่ากับท่านแม่กำลังซักถามสาวใช้อยู่ที่นี้ ข้ารู้สึกสนใจจึงอยากมารับฟังด้วย ส่วนคุณหนูเจียนกำลังอยู่เป็นเพื่อนจินเออร์ ข้าคิดว่าไม่ว่าอย่างไรนางก็เป็นญาติของครอบครัวเรา ให้นางมาเผชิญหน้ากับสาวใช้ผู้หนึ่งดูไม่ค่อยเหมาะสม หากข่าวแพร่ออกไปจะเป็นการทำให้สกุลสตรีของพวกเราขายหน้า ดังนั้นจึงไม่ได้ให้นางมา"

ลู่ออกไม่ยอมให้เจียนเหยียนมาอยู่แล้ว นางจึงยิ้มพรางผงกศีรษะ เธอยิ้มทันทวน "ดีแล้ว เดิมคุณหนูเจียนก็เป็นญาติของครอบครัวเรา ทั้งยังเป็นคุณหนูที่มาจากครอบครัวดี ๆ ไหนเลยจะให้นางมาเผชิญหน้ากับสาวใช้ผู้หนึ่งได้ เจ้าทำเช่นนี้ถึงเรียกว่าเข้าใจขนบธรรมเนียม รู้มารยาท" ขณะที่พูดก็ขำเสียงมองจินชื่อไปด้วย เจตนาชัดเจนที่กำลังบอกเรื่องที่จินชื่อไม่เข้าใจขนบธรรมเนียมและไม่รู้มารยาท

จินชื่อได้ยินก็โมโหจนลอบกัดฟัน พร้อมกับนั้นก็นึกโกรธเคือง สวีจิ้งเซวียนอยู่ในใจ พูดไปแล้วต่อให้สวีจิ้งเซวียนจะไม่ใช่นุตรชายแท้ๆ ของนาง แต่ถึงอย่างไรก็เป็นคนของบ้านใหญ่ ทั้งยังรับเลี้ยงไว้ในนามของนาง ทว่าเหตุใดจึงยื่นแขนออกไปข้างนอก* ไม่เพียงไม่ช่วยพูดให้นาง กลับยังช่วยลู่ออกแทนเสียได้

และในตอนนั้นเองสวีจิ้งเซวียนก็นั่งลงบนเก้าอี้หมยกยุตัวที่สองทางฝั่งซ้ายมือ จากนั้นก็มีสาวใช้ประคองถาดชาเคลือบสีวาดลายถาดเล็กๆ ยกน้ำชาถ้วยหนึ่งมาวางไว้บนโต๊ะไม้ฮวาหลี่ข้างมือเขาให้ทันที

สวีจิ้งเซวียนไม่ได้ดื่มชา ทว่าสายตามองตรงไปที่เสวี่ยหลิว ก่อน

* ยื่นแขนออกไปข้างนอก เป็นประโยคเปรียบเปรย หมายถึงไปเข้าข้างคนอื่นแทนพวกเดียวกัน

เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ข้าได้ยินอวินเซียงบอกว่าเป็นเพราะคุณหนูเจียนเคยด่าทอและตบเจ้า ดังนั้นเจ้าจึงเก็บความแค้นไว้ใใจ จากนั้นจงใจแต่งเรื่องโกหกออกมาให้สาวใช้ในเรือนถึงหลินนำไปพูดจนทั่ว จะได้ทำลายชื่อเสียงของคุณหนูเจียนใช่หรือไม่"

เสวี่ยหลิวรู้สึกว่แม่สายตาที่สวี่จ้งเซวี่ยนมองนางจะเรียบเฉยทว่า เป็นเหมือนเข็มในปูยฝ้าย ยังคงทำให้งางรู้สึกกระวนกระวายใจอย่างมาก ซ้ำยังเป็นกังวลถึงขั้นปลายจมูกมีเม็ดเหงื่อผุดขึ้นมา

นางคิดว่าตอนนี้ตอให้ตนเองสวราภาพเรื่องอู่จ้งเซวี่ยนออกมาก็ไม่มีประโยชน์อันใด หากอู่จ้งเซวี่ยนถูกล่อออกจากจวนสกุลสวี่ นางในฐานะสาวใช้รุ่นใหญ่ซ่างกายอีกฝ่ายก็ไม่ได้ผลประโยชน์ที่ต่ออะไรเหมือนกัน แต่หากนางแบกรับทุกอย่างเอาไว้เพียงผู้เดียว รอให้คลื่นลมผ่านพ้น อู่จ้งเซวี่ยนจะต้อไม่ทำผิดตอนางอย่างแน่นอน ซ้ำไม่ว่าอย่างไรก็เป็นคุณหนูที่นางอยู่เคียงซ่างมาหลายปีเพียงนี้ ดังนั้นแม่ใใจเสวี่ยหลิวจะหวาดกลัว แต่นางยังคงกัดฟันเอ่ยตอบอย่างหนักแน่น "เจ้าคะ เพราะว่คุณหนูเจียนเคยด่าทอและตบบ่าว ดังนั้นบ่าวถึงได้เก็บความแค้นไว้ใใจ แต่งเรื่องพวกนี้ออกมาจะได้ทำลายชื่อเสียงของคุณหนูเจียน เรื่องนี้เป็นการกระทำของบ่าวเพียงผู้เดียวตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่มีผู้ใดสั่งการบ่าวทั้งนั้น"

"ดี!" เมื่อสวี่จ้งเซวี่ยนเห็นว่าให้ตายเสวี่ยหลิวก็ไม่ยอมรับว่าตนเองได้รับคำสั่งมาจากอู่จ้งเซวี่ยน เขาก็ไม่โงจนหัวเราะออกมาแทน ถัดจากนั้นเขาก็ถามออกไปอย่างรวดเร็วว่า "เช่นนั้นข้าถามเจ้า วันที่คุณหนูเจียนลงโทษเจ้าเป็นวันอะไร อากาศแจ่มใสหรือว่าอึมครึม วันนั้นคุณหนูเจียนแต่งตัวแบบใด บนชุดปักลายบุปผาอะไร นางสวมเครื่องประดับแบบใด"

บนศีรษะ สวมต่างหูอะไร สาวใช้ที่อยู่ข้างกายคือไปเวยหรือชื่อเยี่ย หรือ อยู่ด้วยกันทั้งคู่ หรือว่าไม่อยู่เลย"

คำถามที่รัวออกมาเป็นชุดของเขาไม่เปิดโอกาสให้คนครุ่นคิด โดยสิ้นเชิง ไม่ต้องพูดถึงเสวี่ยหลิว ต่อให้เป็นอู๋ซ้อ ฉินซ้อ อู๋จิ้งเซวี่ยน รวมถึงสาวใช้ทุกคนภายในห้องก็ต่างมึนงงไปหมดแล้ว

อู๋ซ้อกับอู๋จิ้งเซวี่ยนเห็นสวีจิ้งเซวี่ยนไม่ได้ให้เจียนเหยียนมาที่นี้ ในใจ ก็มีแต่รู้สึกโล่งอก อู๋จิ้งเซวี่ยนยังถึงขั้นลอบคิดว่าสวีจิ้งเซวี่ยนยืนอยู่ฝ่ายนาง หลงตีใจคิดว่าสวีจิ้งเซวี่ยนพอจะคิดอะไรกับนางบ้าง ทว่าตอนนี้เมื่อได้เห็น สวีจิ้งเซวี่ยนรัวคำถามออกมาเป็นชุดเช่นนี้ สีหน้าของอู๋ซ้อกับอู๋จิ้งเซวี่ยน ก็เปลี่ยนไปทันที

สวีจิ้งเซวี่ยนกำลังช่วยพวกนางอยู่ที่ใดกัน เรียกว่าต้องการทำร้าย พวกนางอย่างชัดแจ้ง เขาแสดงเจตนาชัดเจนว่าหากลากตัวผู้บงการ ตัวจริงออกมาไม่ได้ก็ไม่มีทางยอมรามือ

ส่วนในใจฉินซ้อก็ลอบปิติยินดียิ่ง คิดว่าถึงอย่างไรสวีจิ้งเซวี่ยนก็ยัง เป็นคนของบ้านใหญ่จริงๆ ด้วย เขาย่อมต้องช่วยนางอยู่แล้ว ดังนั้นนาง จึงเอ่ยปากเร่งเสวี่ยหลิวเช่นกัน "คุณชายใหญ่ถามเจ้าอยู่ เหตุใดเจ้าไม่ตอบ ของแค่นี้สักคำถามเดียวของคุณชายใหญ่ที่เจ้าตอบไม่ได้ ก็หมายความว่า เจ้ากำลังโกหกหน้าด้านๆ อยู่"

เสวี่ยหลิวยอมถูกถามจนมึนงงไปแล้ว สมองสับสนงงวย ยังคง เอ่ยตอบออกมาอย่างตะกุกตะกัก "วัน...วันนั้นอากาศแจ่มใส คุณหนูเจียน ใสเสื้อสะ...สีแดง กระโปรงสีเขียว...ขาว ปักเป็นลาย...ลาย...จริงสิ เป็นลาย ดอกยวนห่วย! บนศีรษะนางประดับ..."

นางยังไม่ทันพูดจบก็ได้ยินสวีจิ้งเซวี่ยนเอ่ยเสียงเย็นขึ้นมาว่า "บิดา

ของคุณหนูเจียนจากไปไม่ทันครบปี ยังอยู่ในช่วงไว้ทุกข์ นางจะสวมเสื้อสีแดงได้อย่างไร เห็นได้ชัดว่าเจ้ากำลังโกหก"

เสวี่ยหลิวรีบเอ่ย "บ่าวจำผิดไปเจ้าคะ วันนั้นคุณหนูเจียนสวมเสื้อสีชมพูอ่อน"

สวีจิ้งเซวี่ยนมองนางอย่างเยินชา ไม่ได้พูดอะไร

อู่จิ้งเซวี่ยนที่อยู่ด้านข้างเห็นดังนั้นก็กลัวว่าสุดท้ายสวีจิ้งเซวี่ยนจะถามจนรู้ว่าเรื่องข่าวลือที่แพร่กระจายไปทั่วเหล่านั้นเป็นฝีมือนาง ถึงเวลาจะนึกถึงก็เจ็บปวดนางใจคอเหี้ยมโหด ดังนั้นจึงรีบเปิดปากตำหนิเสวี่ยหลิวทันที "นางบ่าวชั้นต่ำ นี้ไม่ถึงว่าจะเลอะเลือนถึงขั้นไปให้ร้ายคุณหนูเจียนเขาโดยไม่มีเหตุผล" จากนั้นก็หันไปเอ่ยกับอู่ชื้อต้อ "บ่าวรับใช้ที่อำมหิตเช่นนี้ข้าไม่กล้าเก็บนางไว้กับตัวอีกแล้ว ท่านยา ท่านสั่งให้คนมาลากตัวนางออกไปโดย จากนั้นเรียกหญิงนายหน้ามาขายนางออกไปทันทีเลยเถอะเจ้าคะ!"

"คุณหนูลูกพี่ลูกน้องช่างใจดำดีแท้" ฉินชื้อยืมพลางเอ่ยแทรกขึ้นมา "สาวใช้ผู้นี้ตั้งใจจะรับความผิดทั้งหมดไว้เองเพื่อปกป้องคุณหนูอย่างเจ้า แต่ว่าคนเป็นคุณหนูอย่างเจ้าในใจไม่รู้สึกรับผิดคุณอีกฝ่ายก็แล้วไป กลับยังกลัวว่าจะเดือดร้อนมาถึงตนเอง รีบร้อนซ้ำเติมในทันใดอีก หากเป็นข้าคงจะหดหู่ใจน่าดู ยังจะมาช่วยเจ้าแบกรับความผิดต่อไปอีกเพื่ออันใดกัน"

ประโยคนี้ของฉินชื้อยืมมีเจตนาเยี่ยงตะแคงรั่ว แต่ไม่อาจไม่พูดว่าประโยคนี้ของนางก็ได้ผลอยู่บ้างจริงๆ สวีจิ้งเซวี่ยนเห็นแววตาของเสวี่ยหลิวที่มองไปยังอู่จิ้งเซวี่ยนวูบไหว สองมือที่วางไว้บนเข่าเองก็กำเข้าหากันซ้ำๆ

ตอนที่สายตาทกวาดผ่านมือคู่นั้นของเสวี่ยหลิว สวีจิ้งเซวี่ยนก็

เอ่ยออกความเห็นเรียบๆ ว่า "มือคู่นี้ของเจ้าดูดีไม่น้อย"

ในฐานะสาวใช้รุ่นใหญ่งานที่ทำในยามปกติก็มีแค่พวกบุทีนอนพับผ้าห่ม ยกน้ำชาจำพวกนี้ งานหยาบกระด้างไม่ได้แต่ต้องสักรีด ดังนั้นจึงดูแลมือออกมาได้ขาวกระจ่างอ่อนนุ่ม นิ้วเรียวยาวประดุจต้นหอม คนในห้องไม่รู้ว่่าสวีจ้งเซวียนเอ่ยเช่นนี้ออกมากะทันหันเพราะเหตุใด ต่างนึ่งอึ้งกันไปหมด อู๋จ้งเซวียนถึงขั้นก้มหน้ามองมือตนเองสลัดกับมือของเสวี่ยหลิวหนหนึ่ง เปรียบเทียบว่าสรูปรมือของตนเองดูดีกว่าหรือมือของเสวี่ยหลิวดูดีกว่ากันแน่

แต่ชั่วขณะต่อมาทุกคนก็ได้ยินสวีจ้งเซวียนเอ่ยเนิบช้าขึ้นว่า "ศาลสถิตยุติธรรมมีการลงโทษชนิดหนึ่งเรียกว่า 'จำน' โดยจะนำนิ้วมือทั้งสิบของนักโทษมาไว้ระหว่งไม้กระบองที่มัดติดกัน จากนั้นผู้คุมสองคนก็จะออกแรงกระชับเชือกจากทั้งสองฝั่ง แล้วเชือกก็จะกระชับแน่นขึ้นเรื่อยๆ นักโทษจะรู้สึกว่่ากระดูกนิ้วทั้งสิบของตนเองถูกบีบแตกทีละนิดๆ ถึงขั้นได้ยินเสียงกระดูกตนเองกำลังแตกละเอียดซ้่าๆ"

คนในห้องล้วนเป็นสตรี ปกติก็ไม่ค่อยได้ออกไปข้างนอก วิธีการลงโทษคนที่ได้สัมผัสถึงมากที่สุดก็เป็นแค่พวกการโบยหรือตบหน้าเท่านั้น ยามนี้อยู่ดีๆ มาได้ยินสวีจ้งเซวียนพูดถึงบทลงโทษอย่างจำน ทุกคนจึงหวาดผวาจนหลังเหงื่อเย็นออกมา เสวี่ยหลิวย้งตัวสั่นเทาไปทั้งร่าง สองมือที่เดิมวางไว้บนตักก็ไพล่ไปด้านหลังแทน

สวีจ้งเซวียนเห็นดังนั้นก็เอ่ยซ้่าๆ ต่อ "ยังมีการลงโทษอีกแบบหนึ่งซึ่งใช้แท่งเหล็กหยาบหนา ตรงปลายเหลาให้เรียวแหลม จากนั้นใช้ค้อนตอกแท่งเหล็กเข้าไปในนิ้วนักโทษซ้่าๆ หลังตอกเข้าไปหนึ่งแท่ง หากนักโทษยังไม่ยอมสารภาพก็ไม่ใช่ไร ก็ใช้ค้อนตอกแท่งเหล็กใส่นิ้วที่สองต่อ

เสียงตึงๆ ทีละนิดๆ ล้วนเป็นเสียงค้อนทุบแท่งเหล็กทั้งสิ้น ถ้าหากผู้คุมเลี้ยงค้อนเหล็กไม่ดี พลังมือพาดถูกมือนักโทษสักครั้ง นักโทษก็เไม่รู้สิ๊กเจ็บปวดรอกเสวียหลิว เจ้ารู้หรือไม่วาเอนจึงเป็นเช่นนี้"

เสวียหลิวถูกข่มขวัญจนเผลอกลันลมหายใจพังสวีจั้งเซวียนพุดตึงๆ ทีน้ำเสียงของเขาไม่มีคลิ่นอรามณส์กนิต ตลอดเวลาทีพุดเรื่องบทลงโทษล้วนแต่เป็นน้ำเสียงบรรยายราบเรียบ แต่เสวียหลิวกลับรู้สิ๊กเหมือนมองเห็นนักโทษชายทีถูกกดสองมือไว้บนพื้น มีผู้คุมหยิบแท่งเหล็กมาวางทีปลายเล็บนักโทษ จากนั้นผู้คุมอีกคนก็ยกค้อนเหล็กในมือขึ้นสูง แล้วพาดลงมาตึงตึง เلب์แตกละเอียด เลือดสาดกระเซ็นมาอยู่ตรงหน้าตนเอง นักโทษผู้นั้นกรีดร้องโหยหวนออกมาโดยพลัน ร่างกายดิ้นพรวดเหมือนปลาทีพ่นขึ้นมาจากผิวน้ำ แต่ร่างกายของเขากลับถูกผู้คุมกดเอาไว้แน่น ไม่วาจะดิ้นรอนอย่างไรก็ไร้ประโยชน์ ดังนั้นเขาจึงได้แต่มองดูแท่งเหล็กอีกแท่งวางลงตรงปลายนิ้วเขาอีกนิ้ว ผู้คุมยกค้อนเหล็กในมือขึ้นอีกครั้ง...

คล้ายคิดไปเอง แต่เสวียหลิวรู้สิ๊กว่าตอนนี้ตนเองเจ็บนิ้วอย่างร้ายกาจราวกับนางถูกแท่งเหล็กนั้นแทงใส่นิ้วจริงๆ อย่างไรอย่างนั้น

นางกำลังหวาดผวาจนหัวใจบีบรัดแน่นเสมือนคนหายใจไม่เป็นได้แต่หอบหายใจเข้าทางปาก กลับได้ยินสวีจั้งเซวียนเอ่ยเรียกนางกะทันหัน ให้นางใคร่ครวญว่าเหตุใดตึงๆ ทีค้อนเหล็กทุบไปบนมือนักโทษแต่นักโทษกลับเไม่รู้สิ๊กเจ็บ

เสวียหลิวโดนประโยคบรรยายราบเรียบของสวีจั้งเซวียนเมื่อครุ่นข่มขวัญจนไม่กล้ากระทั่งหมุนลูกนัยน์ตาไปที่ใดแล้ว ไหนเลยจะยังคิดได้อีกว่าเป็นเพราะเหตุใด ดังนั้นนางจึงจ้องมองตรงไปที่สวีจั้งเซวียน เสียงลันเควือ

ที่เอ่ยออกมาประหนึ่งไปไม้แห้งกลางสายลมหนาวสะท้าน สันจนดูไม่เป็นผู้เป็นคน "เพราะ...เพราะอันใดกันเจ้าคะ"

สวีจิ่งเซวียนหยักยกมูมปากขึ้นน้อยๆ ยิ้มออกมาอย่างนุ่มนวล

ทั้งๆ ที่เขามีรูปโฉมที่หล่อเหลา รอยยิ้มนี้ก็นับได้ว่าสว่างไสว ทำให้เขาดูหล่อเหลาองอาจมากขึ้นกว่าเดิม แต่พอรอยยิ้มนี้ไปอยู่ในสายตาของเสวี่ยหลิว นางกลับรู้สึกว่ามันน่ากลัวเสียยิ่งกว่าปีศาจจากนรกเหยียดปากยิ้มเผยฟันแหลมคมอย่างกระหายเลือดเสียอีก!

"เพราะว่าเทียบกับความเจ็บปวดที่ถูกแทงเหล็กแทงเข้านิ้วแล้ว ความเจ็บของค้อนที่ทุบโดนมีอนั้นไม่นับเป็นอะไรทั้งสิ้น" สวีจิ่งเซวียนเอ่ยเสียงเนิบช้ามากถึงมากที่สุด แล้วเขาก็ประสบความสำเร็จที่ได้เห็นวาลหลังเสวี่ยหลิวฟังเขาพูดประโยคนั้นจบ รูม่านตาก็หดเข้าหากันน้อยๆ ทันที ดังนั้นสวีจิ่งเซวียนจึงอาศัยโอกาสนี้รุกโจมตีต่อ เอ่ยอีกประโยคออกมาอย่างเนิบช้าไม่แพ้กัน "ถ้าอย่างนั้นเสวี่ยหลิว เจ้าคิดว่าตนเองจะทนแทงเหล็กได้กี่แห่งหรือ"

แม้เกล็ดหิมะเกล็ดสุดท้ายที่ทำให้กิ่งไม้หักลงจะลอยลงมาเบาๆ แต่กิ่งไม้กึ่งนั้นก็ยิ่งหักร่วงลงพื้นเสียงดังเปรี้ยะพร้อมเกล็ดหิมะที่ปลิวว่อนอยู่ดี

เสวี่ยหลิวที่คุกเข่าอยู่ร่างกายอ่อนยวบทรุดลงไปกับพื้น

เรื่องราวทุกอย่างหลังจากนั้นก็วายตายถึงที่สุด เสวี่ยหลิวสารภาพทุกอย่างว่าอู่จิ่งเซวียนบอกเรื่องนี้กับนางอย่างไร ทั้งยังมอบเงินในหางไปแจกจ่ายสาวใช้ในเรือนถึงหลืออย่างไร สาเหตุที่ทำให้พวกนางนำเรื่องนี้ไปพูดจนทั่วก็เพื่อทำลายชื่อเสียงของเจียนเหยียน ทำให้อีกฝ่ายไม่อาจผงาดกลับขึ้นมาได้อีก ส่วนเหตุผลที่ว่าเหตุใดอู่จิ่งเซวียนถึงทำเช่นนี้ เสวี่ยหลิว

บอกว่าเอนเพราะตอนไปชมดอกท้อที่สวนดอกท้อ คุณหนูเจี้ยนเคยเอย
ตำหนิอูจั้งเซวียนตอนออยูที่หอจ้วยสยา อูจั้งเซวียนจั้งเก็บความแค้นเร่องนี้
ไว้ในใจ หลังกลับมาก็จงเกลียดจงชังเจี้ยนเหยียนออยูทุกวัน

ความจริงอูจั้งเซวียนเอนคนชี่ระแวง ต่อให้เสวี่ยหลิวจจะเป็นสาวใช้
รุ่นใหญ่ของนาง แต่ก็ไม่ได้ไว้ในใจอีกฝ่ายเต็มที เร่องที่นางคิดใคร่ครวญ
เอาเองว่าสวี่จั้งเซวียนรู้สึกลบางออย่างกับเจี้ยนเหยียนนั้นยังไม่มีทางพุดกับ
เสวี่ยหลิวแม่แต่ครั้งคำ ดั้งนั้นเสวี่ยหลิวจั้งหลงคิดว้าอูจั้งเซวียนชุ่นเคื่อง
เร่องที่เกิดในสวนดอกท้อวันนั้นถึงได้เก็บความแค้นที่มีต่อเจี้ยนเหยียน
ไว้ในใจ ไม่ทันคิดไปถึงเร่องอื่นอีก

เดิมทีเป็นเร่องที่ลำบากมาก ทว่านับตั้งแต่สวี่จั้งเซวียนมาถึง หลัง
ถามออกไปแต่ไม่กี่ครั้งเสวี่ยหลิวก็สรวภาพทุกอย่างออกมาจนหมดเปลือก

ฉินชื้อเอยกับอูชื้ออันทันที่ว้า "ไมใช่ว้าลูกปากร้าย แต่คนออย่างคุณหนู
ลูกพี่ลูกน้องช่าใจเหยียมจริงจั้ง คุณหนูเจี้ยนก็แค่ต่อว้านางเล็กน้อยโดย
ไม่ได้ตั้งใจ ช้าลูกคิดว้าประโยคที่คณหนูเจี้ยนพุดก็ไม่ได้เกินเลยอะไร
แต่แค่เพราะเร่องเล็กน้อยเพียงนี้ คณหนูลูกพี่ลูกน้องกลับมีใจอยาก
ให้คณหนูเจี้ยนชื้อเสียงย้อยยับ โชคดีที่แก้ไขความเข้าใจผิดได้ทันเวลา
ไม่ออย่างนั้นหากชาวลือเช่นนี้ยังกระจายต่อไปอีกสักสองวัน ทุกคน
หลงเชื่อกันไปหมด ไม่ใช่ว้าปีบคั้นให้คณหนูเจี้ยนไปตายหรือคนที
ลงมืออำมหิตเช่นนี้จะยังเก็บไว้ในจวนเราต่อไปเพื่ออันใดกัน ท่านแม่ต้อง
คิดถึงเร่องหมาปาจชาน* อูอย่าได้กลายเป็นว้าท่านปฏิบัติต่อนางออย่าง
จริงใจ สุดท้ายอีกฝ่ายกลับเอาบุญคณมาแก้แค้นท่าน เร่องอื่นไม่พุดถึง
ท่านคูดสาวใช้ออย่างเสวี่ยหลิวตอนนี้เป็นตัวออย่าง เสวี่ยหลิวคิดทำเพื่อ

* หมาปาจชาน เป็นคำที่ใช้เปรียบเปรยถึงคนที่หลงลิมบุญคณ ทำร้ายผู้มีพระคณ โดยมีที่มาจจเร่องราวที
นายท่านตงกัวได้บังเอิญช่วยเหลือหมาป่าตัวหนึ่งบนภูเขาจชาน แต่สุดท้ายกลับเก็บถูกกินแทน

คุณหนูลูกพี่ลูกน้องจากใจจริง ตั้งใจจะรับเรื่องนี้เอาไว้กับตัว แต่คุณหนูลูกพี่ลูกน้องปฏิบัติกับนางอย่างไรเล่า สั่งให้ลากออกไปโดย หานายหน้า มาเอาตัวไปขายทิ้งทันที คนเช่นนี้รู้จักหรือไม่ว่าอะไรคือขาบซึ่งในบุญคุณเก็บเอาไว้ก็เป็นภัย ควรจะส่งนางกลับไปที่บ้านตนเองโดยเร็วที่สุดจึงจะถูก"

जूจิ่งเซวียนยกผ้าเช็ดหน้าในมือขึ้นมาปิดหน้าร้องไห้ประหนึ่งเป็นมนุษย์น้ำตาไปนานแล้ว หนูไต้ยินฉินซื้อตำหนักนางเช่นนี้ก็อยากจะได้เตียงกลับไป แต่จใจที่นางพบว่าตนเองได้เตียงกลับไปไม่ได้สักคำ

สุดท้ายนางจึงนึกขึ้นมาได้ว่าหากพูดถึงสกุลสวีด้านบนมีคู่อือ ฉินชื่อ และคนอื่นๆ ล่างสุดมีบรรดาบ่าวชาย สาวใช้ และบ่าวหญิงอาวุโส มีผู้ใดที่ไม่ฟังคำของสวีจิ่งเซวียนบ้าง ขอแค่เขาพูดออกมาสักคำก็จะช่วยนางได้อย่างแน่นอน!

ดังนั้นนางจึงวางผ้าเช็ดหน้าในมือลง ก่อนเงยหน้าขึ้นมองไปที่สวีจิ่งเซวียนทั้งน้ำตาพลางขอร้องวิงวอนเสียงสะอื้น "ญาติผู้พี่ ท่าน... ท่านพูดอะไรเพื่อเข้าสักคำเถิด! ข้า... ข้าไม่อยากกลับไปนะเจ้าคะ"

กลับไปมีอะไรดี ท่านปู่เป็นแค่นายอำเภอของพื้นที่ยากจนขึ้นแค้นกรร้างแห่งหนึ่งเท่านั้น ข้าจากนิสัยซื่อสัตย์กับอายุที่มากในตอนนี่ของเขาแล้วเกรงว่าชาตินี้คงยากจะมีการเลื่อนขั้นขึ้นอีก ก็ได้แต่ซุกตัวอยู่ในสถานที่ยากจนขึ้นแค้นแห่งนั้นไปทั้งชีวิต หากว่าตนเองกลับไปมิใช่ว่าทั้งชาติจะได้แต่อยู่ในสถานที่เช่นนั้นหรือหอกหรือ แล้วจะให้นางเต็มใจได้อย่างไร

แต่ไม่ว่านางจะขอร้องอ้อนวอนสวีจิ่งเซวียนอย่างไรก็ไร้อะไรช่วยเพียงไร สวีจิ่งเซวียนก็ตอบรับด้วยใบหน้าเย็นชา ไม่แม้แต่จะมองนางสักครั้ง ยามนี้คู่อือรู้สึกระอึกระอ่วนเช่นกัน แต่ก็มีกรรมกรรมสมอยู่ด้วยนางกระอึกระอ่วนเพราะไม่ว่าอย่างไรคู่อือจิ่งเซวียนก็เป็นหลานสาว

นาง ทำเรื่องซ้นตำเช่นนี้ออกมา ทำเอาคนเป็นย่าอย่างนางต้องมาถูกฉินชื่อ ตูถูกถากถางเช่นนี้ไปด้วย ไม่ใช่ว่าวันนี้ชายหน้าไปหมดสิ้นแล้วหรือ ส่วนที่ นางโกรธก็เพราะนึกไม่ถึงว่าอู่จิ้งเซวียนจะไม่ได้ความเพียงนี้ หากว่ามี ความแค้นกับเจียนเหยียนจริงๆ ต้องการจะลอบจัดการอีกฝ่ายข้างหลัง ก็ควรจะคิดหาวิธีการที่สูงส่งกว่านี้ออกมาสิ วิธีการซ้นตำเติมไปด้วยพิรุณ มากมาย ทั้งถูกผู้อื่นจับตัวมาเค้นถามได้ง่ายๆ เช่นนี้จะมีโอกาสให้ พลิกสถานการณ์อีกได้อย่างไร

แต่โดยส่วนตัวความจริงนางก็ไม่อยากให้อู่จิ้งเซวียนไป ประการแรก คืออยู่ด้วยกันมาหลายปี อย่างไรเสียก็มีความผูกพันกันอยู่บ้าง ประการ ที่สอง หลายปีมานี้นางได้ทุ่มเทแรงใจกับเงินทองให้อู่จิ้งเซวียนไปไม่น้อย เพื่อหวังให้อีกฝ่ายเป็นสะใภ้ของบ้านใหญ่ วันหน้านางจะได้มีอำนาจ ควบคุมบ้านใหญ่ทางอ้อมได้แล้ว หากให้อู่จิ้งเซวียนกลับไปตอนนี้ ความทุ่มเทกับเงินทองของนางในหลายปีมานี้จะเสียไปโดยเปล่าไม่พุดถึง ที่สำคัญคือยังเป็นการตัดหนทางควบคุมบ้านใหญ่ในอนาคตของนาง พุดได้ว่าฉินชื่อฉลาดเฉลียว เพราะรู้แผนการนี้ของนาง ดังนั้นจึงจับเรื่องนี้ เอาไว้ไม่ปล่อย แสดงให้เห็นชัดว่าคิดอยากไล่อู่จิ้งเซวียนออกไปจาก จวนสกุลสวี

เพียงแต่ต่อให้อู่ชื่อจะอยากรั้งตัวอู่จิ้งเซวียนอยู่ต่อมากกว่านี้ แต่จาก สถานการณ์ในตอนนี้นั้นฉินชื่อที่ยังจับตามดูไม่คลาดสายตา เกรงว่าขอแค่นาง พุดว่า "ไม่" ออกมาสักคำ ฉินชื่อก็คงมีคำพุดอีกมารอสวนนางอยู่ ดังนั้น หลังอู่ชื่อคิดแล้ว สุดท้ายก็ตัดสินใจถามสวีจิ้งเซวียนออกไป "เซวียนเกอเอ๋อร์ เรื่องอยู่หรือไปของเซวียนเจียเอ๋อร์ เจ้ามีความเห็นอย่างไร"

ตอนนี้โอกาสเดียวที่เหลือก็มีแค่สวีจิ้งเซวียนเท่านั้น ขอแค่เขา

เอ่ยปากให้คู้จั้งเซวียนอยู่ต่อ เช่นนั้นต่อให้จินซือจะไม่พอใจ เกรงว่าก็คงไม่กล้าพูดอะไรอยู่ดี

ด้วยเหตุนี้สายตาของทุกคนจึงไปรวมอยู่บนร่างสวีจั้งเซวียน

คู้จั้งเซวียนถึงขั้นขยำฝ่าเช็ดหน้าในมือแน่น

นับตั้งแต่สวีจั้งเซวียนไล่ต้อนซักถามความจริงออกมาจากเสวี่ยหลิวได้ เขาก็เอาแต่นั่งตีมหาเจียบๆ ไม่ได้เอ่ยปากพูดอะไรสักคำ ปล่อยให้จินซือพูดจาสาตโคลน คู้ซื่อหนึ่งหน้าเคร่งขริมดุจสายน้ำ คู้จั้งเซวียนร้องให้สะอึกสะอื้น เขาล้วนเพียงทำเป็นมองไม่เห็น ไม่ได้ยิน และหันหน้าไปมองต้นจื่อเวยที่อยู่นอกประตูเท่านั้น ในใจกำลังคิดถึงว่า *ไม่รู้ว่าจะเจียนเหยียนจะฟังคำพูดของข้า รอข้ากลับไปกินอาหารด้วยกันที่เรือนหนึ่งชั่วยู่หรือไม่ แต่ว่านางมักจะฟังคำพูดของข้าเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวาอยู่เสมอ ถ้าหากตอนนี้นางกลับไปเรือนตนเองแล้ว ควรจะใช้วิธีการใดถึงจะเรียกนางกลับมาได้เล่า*

ยามนี้เมื่อได้ยินคู้ซื่อถามเขา เขาก็หันหน้ากลับมาในที่สุด สวีจั้งเซวียนวางถ้วยชาในมือลงไปบนโต๊ะเบาๆ เสียงดังกรึก จากนั้นก็ยกหน้าขึ้นเอ่ยอย่างนุ่มนวล "ความเห็นของข้าตรงกันกับของมารดา"

ความหมายโดยนัยก็คือสนับสนุนความคิดของจินซือ ให้คู้จั้งเซวียนออกจากจวนสกุลสวีกลับไปที่บ้านของตนเอง

จินซือได้ยินเช่นนั้นก็แสดงสีหน้ากระหึ่มได้ใจออกมาทันที

ในเมื่อสวีจั้งเซวียนพูดเช่นนี้ คู้ซื่อยังจะทำอันใดได้อีก ก็ได้แต่ให้คู้จั้งเซวียนออกไปจากจวนสกุลสวีเท่านั้น

ในเวลานั้นคู้จั้งเซวียนถึงขั้นลืมเรื่องร้องไห้ นางเอาแต่มองไปที่สวีจั้งเซวียนด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อพร้อมพึมพำ "ญาติผู้พี่ ท่าน..."

แต่สวีจ้งเซวียนไม่เหลือความสนใจจะพูดอะไรกับนางอีกแล้ว เขายังต้องรีบกลับไปกินอาหารกลางวันกับเจียนเหยียน ถ้าหากเขากลับไปซ้่าเจียนเหยียนก็อาจจะกลับไปก่อนแล้ว

ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้พร้อมผงกศีรษะให้ลู่ซื่อกับฉินซื่อแทนการเคารพ จากนั้นก็เอ่ยว่า "ฉินเอ๋อร์ยังรอเข้าไปกินอาหารกลางวันด้วยกันอยู่ ซ้่าขอตัวก่อนแล้ว"

ผู้ใดในห้องจะกล้าขวางเขาเล่า ก็ได้แต่มองดูเขาหันตัวกลับเดินจากไปเท่านั้น

เมื่อลู่จ้งเซวียนมองแผ่นหลังตรงตระหง่านดุจลำไผ่เขียวของเขา ก็น้ำตาพร้งพรูออกมาองหน้าอย่างห้ามไม่ได้

เรื่องนี้นับเป็นอะไรกัน พูดไปแล้วเรื่องทั้งหมดที่นางทำก็เพราะเขาทั้งนั้น แต่สุดท้ายเขากลับไ้นางออกจากจวนสกุลสวี เขาใจดำถึงเพียงนี้ไม่คิดถึงความรู้สึกที่นางมีต่อเขาลักนิตเดียวเลยหรือ

แต่นางเองก็ตระหนักดีว่าการแยกจากในครั้งนี้ วันหน้านางไม่มีวันได้เจอสวีจ้งเซวียนอีกตลอดชีวิต ดังนั้นสุดท้ายนางจึงไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ลุกขึ้นวิ่งไล่ตามเขาไป นางจะต้องบอกความรู้สึกของตนเองให้เขาฟัง จากนั้นขอรับรองให้เขารั้งตัวนางเอาไว้ นางยอมเป็นอนูของเขา ขอแค่ได้เห็นเขาทุกวันนางก็พึงพอใจแล้ว

เพียงแต่สวีจ้งเซวียนเดินเร็วมาก กว่านางจะไล่ตามไปทันเขาก็พ้นออกไปจากประตูเรือนชงเฮ้อแล้ว

"ญาติผู้พี่!" ลู่จ้งเซวียนวิ่งไล่ตามออกมา ก่อนยื่นมือไปรั้งแขนเขาไว้ อย่างไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น

แต่น่าเสียดายที่มือของนางยังไม่ทันโดนแขนเสื้อเขา สวีจ้งเซวียน

ก็เบี่ยงตัวหลบให้นางคว้าได้แต่อากาศเท่านั้น

จากนั้นก็เห็นสวีจ้งเซวียนมีสีหน้าเย็นชาลง พร้อมเอ่ยกับนางสั้นๆ อย่างเย็นชายิ่ง "โปรดสำรวจมด้วย"

อู๋จิ้งเซวียนได้ยินดังนั้นน้ำตาก็ไหลพรากหนักกว่าเดิมทันที หลายปีมานี้เวลาที่เขาปฏิบัติต่อนางอย่างเย็นชา ขอเพียงเขายังเอ่ยกับนางอย่างอ่อนโยนสักประโยค ยิ้มน้อยๆ ให้ นางก็เต็มใจทำทุกอย่างเพื่อเขาแล้ว

"ญาติผู้พี่..." นางสะอื้นให้ ทว่ายังยืนหยัดตามออกไป "ท่านเกลียดข้าเพียงนี้เสียหรือ"

สวีจ้งเซวียนปราศจากความอดทนจะคุยกับนาง รูปโฉมภายนอกที่ดูบอบบางเช่นนี้ ช่างในกลีบคิดจะบีบคั้นเจียนเหยียนไปสู่ทางตาย ตอนนี่ยังมาร้องให้อะไรต่อหน้าเขาอีก เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นในวันนี้ตัวนางเป็นคนหาเรื่องเองทั้งหมด ไม่อาจโทษผู้ใดได้

อู๋จิ้งเซวียนเห็นเขาไม่พูดอะไร ช้ำสายตาที่มองมายังเย็นชาอย่างมาก นางก็รู้สึกเหมือนหัวใจโดนมีดแทง เจ็บปวดจนทนไม่ไหว

"แต่ว่าญาติผู้พี่... ช้ำรักท่าน!" นางเอ่ยอ่อนวอนด้วยสีหน้าทุกข์ระทม น้ำเสียงแทบขาดรอน "ขอแค่ท่านให้ข้าอยู่ต่อ ข้ายอมเป็นอนุของท่าน อยู่เคียงข้างปรนนิบัติท่านทุกวัน!"

สวีจ้งเซวียนได้ยินนางเอ่ยประโยคนักกลับยิ้มออกมา เพียงแต่ว่ารอยยิ้มนี้ไม่ได้เผยความกรุ้มกริ่มแต่อย่างใด กลับกันยังเป็นเหมือนลมหนาวในฤดูหนาวจัด เวลาพัดกระทบผิวให้รู้สึกหนาวบาดกระดูก

"แต่ข้าไม่รักเจ้า" สวีจ้งเซวียนตอบกลับห้วนสั้นและโหดร้ายถึงที่สุด "ต่อให้เจ้าอยากเป็นอนุข้า ข้าก็ไม่ต้องการ มีหญิงสาวจิตใจอำมหิตอย่างเจ้าอยู่ข้างกาย เกรงว่ากระทั้งยามหลับข้ายังรู้สึกไม่สบายใจ"

เอ่ยจบก็ไม่สนใจนางอีก ขยับเท้าหันตัวเดินตรงจากไปทันที

คู่อัจฉริยะยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ดวงตาที่พร่ามัวมองแผ่นหลังตั้งตรง
ประหนึ่งลำไผ่ของเขาค่อยๆ จากไปไกลมากขึ้นเรื่อยๆ จนท้ายที่สุดนางก็
ทนไม่ไหวอีก ร่างกายทรุดนั่งลงไป ใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดหน้าเปล่าเสียงร้องไห้โ
ออกมา...

28

เจียนเหยียนนั่งอยู่บนตั่งไม้ข้างหน้าต่างในห้องหนังสือของสวีเมียวจิน
อย่างว่าวุ่นใจ ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกหวาดหวั่น

เพราะนางรู้สึกว่สวีจิ้งเซวียนคล้ายจะชอบนาง!

ก่อนหน้านี้ตอนที่อวีนเซียงมาบอกต่อคำพูดให้นางไปเผชิญหน้ากับ
เสวี่ยหลิวที่เรือนชงเฮ้อ สวีจิ้งเซวียนก็รังด้วนางไว้ไม่ให้นางไปทันที จากนั้น
ก็บอกว่าเรื่องนี้เขาจะจัดการเอง ให้นางไม่ต้องกลัว แต่รออยู่ที่นี่อย่าง
สบายใจก็พอ หากเขาเอ่ยแค่ประโยคนี้ออกมาก็ช่างเถอะ นางยังพอจะ
คิดว่าสวีจิ้งเซวียนแค่รู้สึกชอบคุณที่นางทำปลอกพัดให้เขา จึงช่วย
ออกหน้ารับเรื่องนี้แทนนางเฉยๆ แต่หลังจากนั้นเขายังมองมาที่นาง
ด้วยสายตาอาลัยอาวรณ์ เอ่ยกับนางด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า 'อย่าไปที่ใด
รอกข้ากลับมากินอาหารกลางวันกับเจ้า'

เจียนเหยียนยกมือขึ้นกุมขมับอย่างไร้กำลัง ในใจคิดว่าคำพูด

ในประโยคนั้น รวมไปถึงน้ำเสียงและแววตาที่สวีจ้งเซวียนใช้ในตอนนั้น ไม่ควรจะเป็นความสนิทสนมระหว่างคนรักหรือสามีภรรยาหรือ

นางรู้สึกว่นางจะต้องเสียสติไปแล้วเป็นแน่ ไม่อย่างนั้นจะรู้สึกว่สวีจ้งเซวียนเป็นห่วงนาง ต้องการจะปกป้องนางไว้ข้างหลังเหมือนกลัวว่นางจะได้รับบาดเจ็บแม้เพียงเล็กน้อยเช่นนี้ได้อย่างไร

ว่ว่เรื่องอย่างความคิดทันทีที่โผล่ขึ้นมาก็เป็นเหมือนม้าป่าที่หลุดจากบังเหียน ไม่ว่าจะจุดรั้งอย่างไรก็รั้งไว้ไม่อยู่ ดังนั้นเจียนเหยียนจึงคิดเชื่อมโยงไปถึงเรื่องเมื่อคราวชมดอกไม้ที่สวนดอกท้อครั้งนั้นทันที ตอนที่นางไปลวงเกินหลี่เหยียนหลันและกำลังไม่รู้ว่ควรทำเช่นไร ก็เป็นสวีจ้งเซวียนที่อ้างว่สวีเมียวจิ้นสุขภาพไม่ดี ให้นางตามสวีเมียวจิ้นกลับมาก่อน จะได้หลบเลี่ยงการเผชิญหน้า ไม่ต้องถูกหลี่เหยียนหลันหยามเกียรติ เหมือนว่ครั้งนั้นเขาก็จะพบกับนางเหมือนกันว่เขาจะจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยเอง ให้นางไม่ต้องกังวลใจหรือไม่ ถึงแม้ครั้งนั้นนางจะรู้สึกชอบคุณเขา แต่ก็เห็นว่าเขารู้สึกว่นางสนิทกับสวีเมียวจิ้น ดังนั้นจึงทนเห็นนางโดนหลี่เหยียนหลันหยามเกียรติไม่ได้

เพียงแต่ตอนนี้พอมาคิดดูอีกที ไฉนถึงรู้สึกว่เขากำลังคิดหาวิธีปกป้องนาง ไม่ยอมว่ให้นางได้รับบาดเจ็บสักนิดอยู่เหมือนกันแล้ว ยังมีครั้งก่อนตอนที่นางอยู่ตามลำพังกับสวีจ้งเซวียนที่เรือนแยกทิศตะวันตกของสวีเมียวหนิง ตอนนั้นไม่ได้รู้สึกว่มีอะไรผิดแปลก แต่ตอนนี้มาคิดดูอีกที เหตุใดถึงรู้สึกว่เรื่องนั้นมีเงื่อนงำมากมายซ่อนอยู่แล้ว ช้านางยังงุ่มง่ามเสนอตัวทำปลอกพัดให้สวีจ้งเซวียนขึ้นมาก่อนอีกต่างหาก วันนี้ก็นำมามอบให้ด้วยตนเอง สวีจ้งเซวียนคงไม่ได้หลงคิดว่ความจริงนางก็ชอบเขาเหมือนกันใช่หรือไม่...

คราวนี้เจียนเหยียนไม่ยกมือกุมขมับ แต่เปลี่ยนมายกสองมือขึ้น
ปิดหน้าแทนแล้ว

โยเข้าถึงโง่งมเพียงนี้ได้ หรือว่าข้าก็แค่คิดเองเออเองในแง่ดีไป
เท่านั้น

ใช่ๆ! ต้องเป็นเช่นนั้นแน่ เจียนเหยียนปลอบใจตนเองซ้ำๆ สวีจิ้งเซวียน
จะชอบนางได้อย่างไร บุรุษหนุ่มที่เพียบพร้อมทั้งความสามารถและ
หน้าตาอย่างเขา ช่างกายมีคุณหนูเรียงแถวอยากแต่งงานกับเขายาวเหยียด
แต่ละคนก็ล้วนมีฐานะและรูปโฉมโดดเด่น เขาจะต้องใจหญิงตัวเล็กผอม
หัวโตเหมือนถั่วงอกอย่างนางได้หรือ มารดามั่นเถอะ อีกสองสามเดือน
นางถึงจะอายุสิบสี่ หน้าอกเพิ่งเริ่มนูนขึ้นมาเท่านั้นโถวลูกเล็กๆ ยังไม่
นูนเด่นเป็นทรง ไม่ให้สัมผัสนุ่มมือสักนิด เขาจะมาเสียสติชอบนาง
ได้อย่างไร ดังนั้นนางจะต้องคิดผิดไปเองแน่ๆ!

แต่...นางก็ยังรู้สึกว้าวสวีจิ้งเซวียนชอบนางอยู่ดี! ทำอย่างไรดี...

เจียนเหยียนยกสองมือขึ้นปิดหน้าพร้อมซุกหน้าลงไปให้แนบสนิท
กับฝ่ามือ

สวีเมี่ยวจินที่นั่งเล่นห้วงเก้าห้วง* อยู่ฝั่งตรงข้ามเงยหน้าขึ้นพอดี
จึงถูกสภาพเช่นนี้ของเจียนเหยียนทำให้ตระหนกตกใจเข้า รีบวางห้วง
ในมือลงพร้อมเอ่ยถามทันที "พี่เหยียน ท่านเป็นอะไรไป รู้สึกไม่สบาย
ตรงที่ใดหรือไม่"

ห้วงเก้าห้วงทำมาจากหินหยก เพิ่งแกะไปได้นิดเดียวเท่านั้น ส่วนที่เหลือ
ต่างคล้องพันติดอยู่ด้วยกัน

* ห่วงเก้าห้วง คือห่วงเหล็กเก้าวงที่คล้องเกี่ยวกันรวมอยู่กับแหงเหล็ก เป็นของเล่นฝึกเขาวงกตโบราณ
หากถอดห่วงแยกออกจากกันได้จึงจะถือว่าแก้ไขปริศนาได้ทั้งหมด จัดเป็นของเล่นเพื่อฝึกการแก้ไขปัญหา
อย่างหนึ่ง

เจียนเหยียนรู้สึกว่าคุณภาพจิตใจนางในตอนนี้อยู่เหยิงเสียยิ่งกว่า ห่วงเก่าห่วงเสียอีก รู้สึกว่านางต้องรีบกลับไปรีบเรียงความคิดตนเอง จึงจะถูก ไม่อย่างนั้นไม่ช้าก็เร็วสมองจะต้องระเบิดโผล่ออกมาแน่นอน ดังนั้นนางจึงเอ่ยกับสวีเมี่ยวจินว่า "ข้ารู้สึกไม่ค่อยสบาย ขอตัวกลับไปก่อนนะ"

สวีเมี่ยวจินได้ยินก็รีบเอ่ยถามทันที "แต่ว่าเมื่อครูนี้นี่พี่ใหญ่บอกให้ ท่านรอเขากลับมากินอาหารด้วยกัน มิหนำซ้ำท่านดูสิ ฉี่ชั่งกับฉี่ฮุยเองก็ ชื้ออาหารกลับมาหมดแล้ว"

รอเขากลับมากินอาหารด้วยกันอะไรเล่า! เมื่อครูนี้นี้สวีจิ้งเซวียนเอ่ยเช่นนี้ก็จริง แต่นางไม่ได้รับปากนี่ อีกอย่างตอนนี้สภาพจิตใจนางยุ่งเหยิงเพียงนี้ จะยังนั่งกินอาหารกับเขาเหมือนไม่มีเรื่องใดเกิดขึ้นได้อีกหรือ ต่อให้เป็นดับมังกรไขกระดูกหงส์นางก็ยังกินไม่ลง!

เจียนเหยียนยืนกรานจะกลับไป สุดท้ายไม่สนใจความพยายาม รังตัวนางไว้ของสวีเมี่ยวจิน พาไปเวยเดินเล็กลงออกไปด้วยตนเองทันที

เพียงแต่เพิ่งจะเดินลงบันไดหินได้ไม่พ้นสองชั้นก็ได้เห็นเงาคนผู้หนึ่ง เดินเลี้ยวเข้ามาจากทางประตูเรือน

ชุดผ้าไหมหังโจวสีเขี้ยวหยก ตรงปกเสื้อและชายแขนกั้นขอบ สีคราม บริเวณเอวคาดแถบรัดเอวผ้าต่วนสีเดียวกัน รูปร่างสูงสง่าราวกับ ต้นหยกรับลมอย่างไรอย่างนั้น

เจียนเหยียนยืนตัวแข็งค้างอยู่ที่เดิมเสมือนถูกสายฟ้าฟาดไล่ นางเบิกตากว้างมองดูเขาเดินช้าๆ เข้ามาใกล้

ทันทีที่สวีจิ้งเซวียนเดินเข้ามาในประตูเรือนหนึ่งซุ้มก็ได้เห็นเจียนเหยียน เริ่มแรกเห็นนางมีสีหน้ากระวนกระวายก้าวเดินรีบร้อน หลังได้เห็นเขาก็ เบิกตากว้าง หุดยืนอยู่ที่เดิมด้วยสีหน้าตกใจ ราวกับทำความผิดอะไร

แล้วโดนจับได้คาตาอย่างไรอย่างนั้น

เจียนเหยียนพลันมีความรู้สึกเหมือนเป็นเด็กน้อยในชาติก่อนที่พอได้ยินผู้ปกครองกำชับก่อนออกจากบ้านว่าอย่าดูโทรทัศน์ เด็กน้อยก็รีบรับปากเสียดิบดี แต่รอให้ผู้ปกครองออกไปแล้วเด็กน้อยก็เปิดโทรทัศน์ดู หลังจากนั้นผู้ปกครองก็ผลึกประตูกลับเข้ามาอีกครั้งอย่างกะทันหัน จับคนผิดคำพูดได้คาตา...

อืม เป็นความรู้สึกกลัวจนหายใจไม่ทั่วท้อง ดังนั้นเจียนเหยียนจึงยิ้มจืดเจี๊ยน เอยกับสวีจ้งเซวียนที่มาหยุดยืนห่างตนเองไปสองก้าวว่า "ท่านกลับมาแล้วหรือ" สวีจ้งเซวียนรูปร่างค่อนข้างสูง ดังนั้นจึงส่งผลให้เวลานางคุยกับเขาไม่อาจอยู่ในระดับสายตาเดียวกันได้แต่เงยหน้ามองเท่านั้น

เช่นนี้ยิ่งทำให้ความรู้สึกกลัวจนหายใจไม่ทั่วท้องมีมากกว่าเดิม รู้หรือไม่ เจียนเหยียนหลังน้ำตาอยู่ในใจ

ส่วนสวีจ้งเซวียนก็ก้มหน้ามองนาง เมื่อเห็นรอยยิ้มที่ยังพยายามปกปิดก็ยิ่งเดินชัดของนาง เขาก็หรีตาลงแล้วถามเสียงนุ่มนวล "เจ้ากำลังจะกลับหรือ"

เจียนเหยียนที่ถูกจับได้คาหนังกาเขาก็ก้มหน้าลงอย่างละอายใจ พลังพิมพ์ตอบ "ปะ...เปล่าเจ้าคะ"

"เช่นนั้นเจ้าพาสาวใช้ออกมาทำอะไร"

ถึงแม้ว่าเสียงของสวีจ้งเซวียนจะอ่อนโยนกว่านี้ แต่ใจความของประโยคก็ยังคงเป็นการซักถามอยู่ดี เดิมเจียนเหยียนก็รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องอยู่แล้ว เมื่อถูกเขาถามเช่นนี้เข้า สมองพลันหยุดทำงานทันควัน คำพูดที่โพล่งตอบออกไปคือ...

"ข้า...ข้าออกมาดูว่าท่านกลับมาแล้วหรือไม่" จากนั้นนางก็อยากจะ ตบตนเองให้ตายนัก ประโยคนี้มีความกำกวมยิ่งยวด ชวนให้คนคิด ไปไกลได้ง่ายตายนัก ดังนั้นนางจึงรีบเอ่ยเสริมไปด้วยท่าทางที่ยิ่งพยายาม ปกปิดยิ่งเด่นชัดอีกครั้ง "ข้าแคว้นใจอยากรู้เรื่องเสียหิวผู้้นั้น จัดการ เรียบร้อยแล้วหรือไม่ นาง...นางคงไม่ได้หาว่าข้าเคยลงโทษนางอีกกระมัง"

แสงสว่างส่องผ่านต้นไม้ลงมา เสียงลมอ่อนโยน นกน้อยกระซิบกระซาบ ชั่วพริบตานั้นจิตใจสวิงเซี่ยนพลันเบิกบาน เขาเป็นฝ่ายตัดประโยคหลัง ที่เจียนเหยียนวาดงูเดมิซา* เพิ่มเข้ามาด้วยตนเอง ถือเสียว่าตนเองได้ยิน แค่ประโยคแรกประโยคนั้น จากนั้นก็ยิ้มอย่างอารมณ์ดียิ่ง

เดมิเซาก็รูปโฉมหล่อเหลาเหมือนคนในภาพวาดอยู่แล้ว ยามนี้ บนใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มยิ่งดูสะอาดตากว่าเดิม

เจียนเหยียนรู้สึกว่าการหัวใจตนเองเต้นผิดจังหวะไปหนึ่ง จึงรีบ เปื้อนหน้าหนี สายตาเหม่อมองไปยังภูเขานินคู่อไผ่เขียวภายใน ลานเรือนแทนทันที *ให้ตายสิ! ระบายอย่าได้ยิ้มเช่นนี้ให้ข้าได้หรือไม่ ความจริงข้าก็เป็นพวกหลงหน้าตาเหมือนกัน เมื่อชาติก่อนเวลาได้เห็น หนุ่มหล่อในละคร ดวงตาตัวเองก็เป็นประกาย กรีดร้อง อยากจะพุ่งเอาหน้า เข้าไปแนบหน้าจอบเหมือนกัน*

ยามนั้นสวิงเซี่ยนเดินผ่านข้างกายนางไปแล้ว เพียงแต่เดินไปได้ สองก้าว เห็นเจียนเหยียนยังเฝ้าปากยื่นเหม่ออยู่ตรงนั้น ไม่รู้ว่ากำลัง คิดอะไรอยู่ เขาจึงยิ้มเอ่ยขึ้นมา "ยังจะเป็นที่มึนที่อยู่ตรงนั้นอีกหรือ เข้าห้อง ไปกินอาหารเถอะ"

เจียนเหยียนเอ่ยตอบ "...เจ้าคะ"

* วาดงูเดมิซา เป็นสำนวน หมายถึงการทำเรื่องที่ไม่มีความจำเป็น หรือไม่เหมาะสม หรือทำไปก็ไม่มีประโยชน์

ตลอดทั้งมืออาหารเจียนเหยียนกินอาหารไปอย่างจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เอาแต่ก้มหน้ามองอาหารบนโต๊ะด้วยสายตาล่องลอย ไม่กล้าเงยหน้ามองใครบางคนโดยสิ้นเชิง

หลังกินอาหารเสร็จสวีจิ่งเซวียนก็ชวนนางเล่นเดินหมากที่ค้างไว้ก่อนหน้านี้ต่อ แต่ถูกนางปฏิเสธ

หากเป็นเมื่อก่อนต่อให้นางจะปฏิเสธก็จะปฏิเสธอย่างอ้อมค้อมมาก แต่ตอนนี้นางกลับปฏิเสธออกมาตรงๆ ในทันที ยกโทษให้ด้วยที่ตอนนี้นางไม่มีอารมณ์จะไปคิดหาข้ออ้างวงวนอ้อมค้อมอื่นใดจริงๆ นางแค่อายากจะรีบกลับไปในทันใด ไปเรียบเรียงเรื่องราวทั้งหมด รวมถึงปรับอารมณ์ความรู้สึกของตนเองด้วย และหลังจากนั่งอยู่อีกไม่นานนางก็เอ่ยปากขอตัวแล้วจริงๆ

สวีจิ่งเซวียนเองก็ไม่ได้รั้งนางไว้อีก แค่มอบกล่องขนมสามกล่องให้นางเหมือนคราวก่อน บอกว่าให้นางนำกลับไปกินในเวลาว่างๆ เดิมเจียนเหยียนหมายจะปฏิเสธ แต่สวีจิ่งเซวียนให้ชิงจู่ยัดใส่มือไปเลยไปแล้วตั้งนั้นเจียนเหยียนจึงได้แต่ยอมรับ จากนั้นก็พาไปเวดเดินออกจากเรือนหนึ่งชู่ไปด้วยท่าทางลนลานเล็กน้อย

สวีจิ่งเซวียนยืนอยู่บนบันไดหิน มองส่งเงาร่างของนางหายลับไปจากประตูเรือน แล้วจึงเลิกม่านสี่เหลี่ยมเดินกลับเข้าห้องมา

สวีเมี่ยวจินกำลังนั่งดื่มชาอยู่บนเก้าอี้ เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวก็เงยหน้าขึ้น หลังเห็นบริเวณแววตาและมุมปากของสวีจิ่งเซวียนล้วนเป็นรอยยิ้ม นางก็วางถ้วยชาในมือลงพลางถาม "พี่ใหญ่ท่านอารมณ์ดีมากหรือ"

นางสังเกตเห็นตั้งแต่เมื่อครูนี้อแล้วว่าสวีจิ่งเซวียนมีรอยยิ้มจางๆ ประดับอยู่บนใบหน้าตลอดเวลาตั้งแต่กลับมาจากเรือนซงเฮ่อ

สวีจ้งเซวียนผงกศีรชะให้นางด้วยใบหน้ายิ้มแย้มอารมณ์ดี ยอมรับ
อย่างเปิดเผยถึงความจริงที่ว่าตนเองอารมณ์ดีมากจริงๆ

เมื่อครุ่นนี้เจียนเหยียนอยู่ต่อหน้าเขาในที่สุดก็ไม่ได้มีแต่ท่าทางสุภาพ
เห็นห่างอีก อย่างน้อยตอนที่นางไม่อยากเดินหมากกับเขา นางก็เอ่ยปาก
บอกเขาตรงๆ ไม่เหมือนเมื่อก่อนที่ทั้งๆ ที่ไม่อยากทำ แต่ด้วยสาเหตุ
บางอย่างสุดท้ายหากนางไม่ยอมผ่นอนปรนตาม ก็จะไม่เอ่ยปฏิเสธอย่าง
อ้อมค้อม

หากปฏิเสธออกมาตรงๆ ได้โดยไม่คอยพะวงว่าเขาจะไม่พอใจหรือไม่
นี่จะต้องเป็นสัญญาณที่ดีอย่างแน่นอน

เขาจะทำให้เจียนเหยียนแสดงนิสัยแท้จริงที่นางปิดบังไว้ออกมา
ต่อหน้าเขาอย่างช้าๆ และค่อยเป็นค่อยไป ต่อให้นางจะหยิ่งยโสเอาแต่ใจ
กว่านี้ เขาก็ยินดีที่จะได้เห็น

ส่วนสวีเมี่ยวจินก็ถูกความประหลาดใจผลักดัน สุดท้ายจึงถามออกไป
อย่างทนไม่ไหว "พี่ใหญ่ เหตุใดท่านถึงอารมณ์ดีเพียงนี้"

สวีจ้งเซวียนยิ้มไม่ตอบคำ เพียงแค่นั่งก้มหน้าดื่มชาอยู่บนเก้าอี้
ตัวข้างๆ

สวีเมี่ยวจินรู้ว่าเรื่องที่สวีจ้งเซวียนไม่คิดจะพูด ต่อให้คนอื่นถาม
อย่างไรก็อย่าคิดว่าจะง้างปากเขาให้พูดออกมาได้แม้สักครั้งคำ ดังนั้น
นางจึงไม่ตอบเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก แต่เปลี่ยนมาถามว่า "พี่เซวียนจะกลับบ้าน
แล้วจริงๆ หรือ"

เมื่อครุ่นนี้ก่อนกินอาหารสวีจ้งเซวียนได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในเรือนชงเฮ่อ
ให้เจียนเหยียนกับสวีเมี่ยวจินฟังไปรอบหนึ่งแล้ว แต่ว่าปิดบังเรื่องที่ตนเอง
ใช้บทลงโทษสองอย่างของศาลสถิตยุติธรรมมาข่มขวัญเสวี่ยหลิว ด้วย

กังวลว่าเจียนเหยียนกับสวีเมี่ยวจิ้นได้ยินแล้วจะหวาดกลัว ดังนั้นพวกนางสองคนจึงรู้เรื่องที่อู่จิ้งเซวียนจะออกไปจากจวนสกุลสวีนี้เท่านั้น

ยามเมื่อได้ยินสวีเมี่ยวจิ้นถามเช่นนั้น สวีจิ้งเซวียนจึงผงกศีรษะ "ใช่ ประเดี๋ยวข้าจะให้จี้ซังไปบอกอูฮยินผู้เฒ่าให้ส่งตัวอู่จิ้งเซวียนกลับไป พวุงนี้เข้าเลย" วันนี้เขาหยุด พวุงนี้ต้องรีบกลับเมืองหลวงแต่เช้า และก่อนกลับเมืองหลวงเขาจะต้องได้รู้เรื่องที่อู่จิ้งเซวียนออกไปจากจวนสกุลสวีแล้วให้ได้ ครึ่งนี้นางกล้าทำลายชื่อเสียงเจียนเหยียนเช่นนี้ ครึ่งหน้าไม่รู้ว่าจะทำเรื่องใดออกมาอีก ตั้งแต่วันพวุงนี้เขาจะไม่อยู่ที่นี้ ดังนั้นรีบไปอู่จิ้งเซวียนออกไปโดยเร็วถึงจะดีที่สุด

29

หลังเจียนเหยียนกลับไปถึงเรือนตนเองด้วยสภาพจิตใจอันสับสน
ชื่อเยวี่ก็รีบเดินมาต้อนรับพร้อมยิ้มเอ่ยเรียก "คุณหนู"

แต่เจียนเหยียนเพียงแค่ออกรับนางกลับไปผ่านๆ จากนั้นก็เดิน
เข้าไปในห้องรองฝั่งตะวันออก นั่งลงบนตั่งไม้ข้างหน้าต่าง พุบตัวกับโต๊ะ
ที่วางอยู่บนตั่ง ซุกหน้าลงไปโดยไม่พูดอะไรสักคำเดียว

ไปเวยกับชื่อเยวี่เดินตามเข้ามา

ไปเวยวางกล่องขนมสามกล่องลงบนโต๊ะ จากนั้นร้องหยิ่งเชิงเรียก
"คุณหนู?"

เจียนเหยียนไม่ได้เงยหน้าขึ้น เพียงแค่มือข้างหนึ่งมาโบกให้พวกนาง
ก่อนน้ำเสียงอู้อี้ไร้กาลังจะลอดออกมา "พวกเจ้าสองคนออกไป ให้ข้า
ได้อยู่เจียบๆ สักพัก"

ชื่อเยวี่ไม่เข้าใจเรื่องราวจึงรู้สึกเป็นกังวล ยังอยากจะถามเจียนเหยียน

ว่าเกิดเรื่องได้ขึ้นกันแน่

แต่ไปเวยมือโวดาโวดิงตัวนางเอาไว้ได้ก่อนพลงสายหน้าให้นาง
หลังจากนั้นก็ดึงตัวนางออกไปจากห้องนอนของเจียนเหยียน

"พี่ไปเวย" ทันทที่ที่เดินออกมาจากห้องรองฝั่งตะวันออก ชื่อเหยวี้ก็
รีบถามทันที "คุณหนูเป็นอะไรไป ไฉนถึงดูหุดหู่เพียงนี้"

เดิมไปเวยอายุมากกว่าชื่อเหยวี้ ย่อมรู้เรื่องราวมากกว่าหน่อย
ซ้ำจำนวนครั้งที่นางออกไปข้างนอกกับเจียนเหยียนก็มากกว่าชื่อเหยวี้ด้วย
ดังนั้นนางจึงเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ตอนนี้ไปเวยก็ไม่มั่นใจว่าในใจ
เจียนเหยียนคิดอะไรอยู่กันแน่

พูดไปแล้วเจียนเหยียนก็เป็นแค่นุตรสาวพ่อค้า ในขณะที่สวีจิ่งเซวียน
เป็นขุนนางลำดับหลักชั้นสาม เป็นบุรุษอ่อนเยาว์ที่ไม่เพียงเพียบพร้อม
ด้วยรูปโฉมและความสามารถ แต่ยังหล่อเหลาและเอาใจใส่เจียนเหยียน
มากเพียงนี้ หากเจียนเหยียนไปเป็นอนุชาความจริงก็ไม่แน่ว่าได้รับความ
ไม่เป็นธรรม แต่ไปเวยรู้ว่าเจียนเหยียนมีความทะนงตนสูงมาก นาง
ไม่มีวันไปเป็นอนุให้ใครเป็นอันขาด

ดังนั้นไปเวยจึงได้แต่ถอนหายใจเอ่ย "ยามนี้คุณหนูน่าจะหุดหิดใจ
อยู่ไปกันเถอะ พวกเรากลับห้องกันก่อน อย่าเพิ่งไปรบกวนนางเลย"

ยามนี้เจียนเหยียนรู้สึกหุดหิดใจอยู่จริงๆ แต่ที่นางหุดหิดไม่ใช่
เรื่องที่ตนเองจะโยนความทะนงตนทิ้งไปดีหรือไม่ จะยอมเป็นอนุของ
สวีจิ่งเซวียนหรือไม่ ที่นางหุดหิดคือเรื่องที่วันหน้านางควรจะไปมาหาสู่
กับสวีจิ่งเซวียนอย่างไรดีต่างหาก

ก่อนหน้าที่จะรู้สึกตัวว่าสวีจิ่งเซวียนมีใจให้นาง นางยังสามารถ

หักทายเขาอย่างห่างเหิน หรือถึงขั้นคิดประจบประแจงเขาได้ ไม่แน่อาจหวังให้วันหน้าเขากลายมาเป็นที่พักพิงของตนเองได้

แต่หลังรู้ตัวว่าสวีจิ่งเซวียนมีใจให้ ความคิดของเจียนเหยียนก็คือ... ดูเหมือนวันหน้านางจะย้งต้องแสดงท่าทีห่างเหินต่อสวีจิ่งเซวียนมากกว่านี้แล้ว

ต่อให้เจียนเหยียนจะยอมรับว่าสวีจิ่งเซวียนเป็นห่วงและปกป้องนางมากเพียงไร ซ้ำรูปโฉมเองก็ไม่สามัญธรรมดา เมื่อครุ่นยามที่เขายืมให้นางอย่างอ่อนโยน นางย้งรู้สึกใจเต้นขึ้นมาเล็กน้อยด้วย แต่แล้วอย่างไรกันเล่า ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรฐานะนางก็วางอยู่ตรงนั้น ไม่มีทางไปเป็นภรรยาของสวีจิ่งเซวียนได้ อย่างมากก็เป็นได้แค่อนุเท่านั้น

ย้งไปกว่านั้นหากให้เป็นอน...นางก็ไม่เต็มใจ

นางไม่อยากแบ่งบุรุษร่วมกับหญิงสาวคนใดทั้งนั้น สามีของนางทั้งตัวและใจต้องเป็นของนางเพียงผู้เดียว มิเช่นนั้นนางยอมไม่เอาเสียดีกว่า มีผู้หันกลับมาคิดหาวิธีให้ตนเองสามารถหลุดพ้นจากอำนาจของเจียนฮูหยินให้ได้โดยไว จากนั้นก็ใช้ชีวิตของตนเองไปอย่างอิสระเสรีจึ่งจะสำคัญกว่าเรื่องอื่นๆ โยนทิ้งไปไม่ต้องเก็บมาคิด

เมื่อครุ่นนี้ตอนกินอาหารกลางวันนางกำลังสับสนว่าวุ่นใจ ดังนั้นจึ่งไม่ได้กินให้อิ่ม ยามนี้เดินทางกลับมา ซ้ำย้งคิดเรื่องในใจเป็นเวลานาน เพียงนี้ นางจึ่งหิวอีกครั้งแล้ว

บนโต๊ะวางกล่องขนมไว้สามกล่อง เป็นกล่องขนมที่เมื่อครุ่นสวีจิ่งเซวียนให้นางนำกลับมากินในเวลาว่าง

เจียนเหยียนยื่นมือออกไปเปิดกล่อง เห็นว่าข้างในมีขนมหวานอยู่สามอย่าง แบ่งเป็นขนมโก๋ถั่วเขียวเนื้อเหลืองเนี่ยนดูจุกหยก ขนมเปี๊ยะ

เมล็ดซึ่ง* สีขาวดั่งหิมะ แล้วก็มีขนมุกหลายสีชมพูอมแดงอีกหนึ่งอย่าง นางหยิบขนมุกหลายชิ้นมากัดไปคำหนึ่ง รสสัมผัสนุ่มนวลให้รสชาติที่หวานแต่ไม่เลี่ยน กินแล้วสดชื่น ทั้งยังมีกลิ่นกุหลาบหอมฟุ้งอีกด้วย นางจึงกัดไปอีกคำ แล้วขนมุกหลายในมือก็เหลือแค่ครึ่งชิ้นอย่างรวดเร็ว

จากนั้นนางก็กินขึ้นมาได้กะทันหันว่าครั้งก่อนหลังจากกลับมาจากสวนดอกท้อ สวีจิ้งเซวียนเองก็ให้ชั่งกับชั่งชूपไปซื้ออาหารกลับมาจากร้านอุ๊ลี่เหมือนในวินนี้ จากนั้นเขาเองก็มอบขนมหวานสองสามอย่างให้นางนำกลับไปกินด้วย ยามนั้นเป็นเพราะสวีเมี่ยวหนึ่งกับสวีเมี่ยวจิ้นได้ขนมเหมือนกัน ข้าเหตุผลที่สวีจิ้งเซวียนพูดออกมาดังผ่าเผย ดังนั้นนางจึงไม่ได้เก็บมาคิดมาก แต่ตอนนี้พอมาคิดดูอีกที เกรงว่านางจะไม่คิดมากไม่ได้แล้ว

ภายหลังที่สวีเมี่ยวจิ้นบอกว่าอยากกินอาหารกับนางทุกวัน เกรงว่านั่นจะเป็นความคิดของสวีจิ้งเซวียนอีกเช่นกัน อีกทั้งสวีเมี่ยวจิ้นยังคงยอส่งพวกขนมกับผลไม้เชื่อมมาให้นางบ่อยๆ ด้วย...

เจียนเหยียนกลับไปพบกับโตะอีกครั้ง ในใจครุ่นคิดว่าสวีจิ้งเซวียนตั้งใจจะทำอะไรกันแน่ เลี้ยงนางเหมือนลูกแมวหรือไร เพียงแต่เขารู้ได้อย่างไรว่าทุกวันนางล้วนกินไม่อิ่ม ถึงได้มาบ่นอาหารนางอย่างอ้อมค้อมเช่นนี้

ที่จริงแล้วหัวใจข้าใหญ่โตมากเพียงใดกันแน่หนอ ถึงกับไม่เคยรู้สึกตัวเรื่องพวกนี้มาก่อน!

หลังขนมุกหลายในมือหมดไปหนึ่งชิ้น เจียนเหยียนก็ยื่นมือไปหยิบขนมเปี๊ยะเมล็ดซึ่งมากินต่ออีกชิ้นด้วยสีหน้าเหม่อลอยพรางคิดว่าวันหน้า

* ซึ่ง หรือแอปปริคอต เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (ต้นบัวย) ดอกสีขาว อาจมีสีชมพูหรือสีแดงแซม และมีเกสรสีเหลือง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3HOcxQZ>